

DOS ANYS DE
CORRESPONDÈNCIA

entre

FRANCESC VINYES

i

JOSEP FARRÀS

(Juliol 1974 - Juliol 1976)

INTRODUCCIÓ.

En Francesc Vinyes - "Sisco" - és un capellà-obrer de Tarragona que a la matinada del 16 de desembre de 1986, als 37 anys, moria anant al treball, atropellat per un camió. Malgrat sempre havia evitat estar en parròquia, feia pocs mesos que, juntament amb l'Agustí Ayats, altre capellà-obrer i company de molts anys, havien acceptat fer-se càrreg de la de Camp Clar, un barri de Tarragona.

La meua forta relació amb en "Sisco", venia de que va viure a casa meua, amb mi i la meua mare (la "Sra. Pepita") durant els quatre cursos de Teologia que estudià a la Facultat de Barcelona. Aquests estudis els alternava amb el treball en un taller de bobinatge de motors, la seva professió, ja que abans d'entrar al seminari havia tret el títol d'Oficial Electricista.

A casa, a la tardor del 72, començarem unes trobades quinzenals un grupet de capellans, monges i gent cèlibe que treballavem manualment. A aquesta "colla" (o grup del "claustre") s'hi incorporà en "Sisco" de bon començament i s'hi sentí molt vinculat pel clima amical que vivíem.

L'estiu del 1974, acabats els estudis de teologia i després de passar per un curset de la HOAC a Granada, se'n tornà al seu bisbat, vivint de primer a la Residència Sacerdotal de Reus i ajudant a la parròquia de "la Bassa del Just", una barriada d'aquesta ciutat. Posteriorment anà al barri d'Icomar, de Tarragona.

Durant dos anys ens cartejàrem sovint i, junt amb la "colla", ens visitàvem sempre que hi havia ocasió. El desembre de 1975, vam iniciar unes trobades periòdiques de gent cèlibe i treballadora, de Catalunya, a les que ell assistí assiduament. Aquestes trobades, junt amb una major estabilitat laboral i de residència, van fer innecessari mantenir aquella correspondència, que és la que queda recollida fidelment aquí (inclús mantenint al màxim les faltes d'ortografia).

Josep Farràs

Granà 11-7-74

Benvolgut Pep:

Fins ara no he començat a entendre el follón que hi ha en tot l'assumpte de la Hoac i la ZYX. Aquest és el tema de fons i el tema de les reunions de grup que fem. Aquí, la majoria de capellans que hi han, són de la ZYX i tenen càrrecs grossos. Altrament, n'hi han uns quants que no, i és un conflicte, perquè s'estàn matant dialècticament. La ZYX proposava una organització única, integral, això és, amb l'acció inclosa dins l'organitz., amb una ideologia política, unitiva, sense dualismes. Els de la nacional de la Hoac, una doble organitz., ben delimitades, sense interferències, amb un aparell administratiu i de formació ideològica amb una incidència a la lluita intereclesial, confessional i sense pronunciament per la integració de tots els elements de la militància perquè hi ha el puritanisme, el no embrutar-se les mans en els partits marxistes. Es recomana plataformes, comissions de barris i les clàssiques escoles, centres d'ensenyament, associacions, etc.

Aquests capellans, pensen molt, però no pesquen res. Et dona la impressió que tot el moviment està en mans d'ells, i s'empipen quan els hi dius que són els militants qui han de decidir el què els hi atany. Tots pretenen influir en els militants.

L'Asens i jo ens ho mirem tot des de la barrera. Jo sobretot. Perquè no pretenc "convertir" ningú, Déu me'n guard. I a més, sóc la mínima minoria, i davant els cervells voluminosos, tinc les de perdre. Són "secularistas": "ellos han puesto, con su lucha, a Dios en el exilio. Han perdido a Dios por los hombres. Militantes vestidos de fraile con aire contestatario."

Aquesta espiritualitat és més ideològica que vivencial. No és reduccionista, sinó ampulosa, de bombo y platillo, d'eficàcia per l'alliberament ("para la salvación"). El pobre no apareix per a cap lloc. I Déu és el Trascendent, òntic, objectivat pel Logos en Jesús. El militant no viu de teologies, ja ho sabem prou.

Aquests dies, estic repassant l'experiència de les reunions del "claustre". D'aquesta espiritualitat problematitzada en els problemes dels homes, en els problemes de l'Església dels Pobres, però alhora, plena de dinamisme callat, de confiança alliberadora, de la salvació dels pobres. Déu és gran. Ell ho pot tot. Nosaltres potser li som inclús un estorb, que no el deixem fer plenament a Ell. Alegria en la pobresa, en l'escatologia esperança fidel. Un esperit que no treu la nostra humanitat. Humanitat que inclús ens fa empipar-nos amb Déu

perquè, com a crios, no comprenem moltes coses i voldriem entendre tots els seus signes.

L'espiritualitat de la lluita no és l'espiritualitat d'un programa d'acció "para militantes", és contemplació.

Fins el diumenge 21 al migdia que et telefonaré, Bona estada a Vallbona i records a les monges.

Sra, Pepita, me'n recordo molt de vostè, Crec que es trobarà bé del cor, de les cames, de la gola, del braç, dels dits del peu i de la faixa, No fotem eh!

Un abraç fort

Cesc

Records també al Pasqual,

Barcelona, 7 agost 1974

Hola, Cisco!;

Encara que havíem quedat que tu m'escriuries primer, donat el cas que ja fa dies que circulo per Barcelona i, per ara, no vaig molt apurat de feina (tota la gent està de vacances), m'he decidit anticipar-me i escriure't,

Vam arribar, la mare i jo, a Barcelona el dissabte dia 28 i, per llavors m'esperava una sorpresa; la Carme, la del nostre grup del "claustre", juntament amb dues companyes més, feia els vots perpetus el dimarts dia 30, Precisament havia escollit aquest dia ella ja que era el dia que ens tocava reunió!... Naturalment, vam veure la dificultat d'avisar-te i de que poguessis venir, En Celoni tampoc va poder venir-hi; aquell dia treballava fins tard, O sigui que, del nostre grup hi vam ser-hi; la Carme (clar!), l'Enriqueta, en Sebastià i jo, Hi havia una vintena de xaverianes i els pares i la germana d'una altra de les tres, Ah! també va venir la Pilar,

Va ésser allà mateix on havíem tingut la Jornada Catalana ("Mater Salvatoris", en el Tibidabo).

La cosa va consistir en una eucaristia, asseguts en les mateixes taules que havien fet servir per les seves reunions (havien estat 15 dies de recés), amb la manifestació del compromís de cada una de les tres, juntament amb la imposició (?) de les anells, a l'ofertori, I acabant amb un "piscolabis", Total; dues hores; de les 8 a les 10 del vespre,

Li haig d'agrair molt a la Carme (i a les altres dues, que ja havia assistit fa temps a la renovació temporal de vots) el fet que volguessin que presidís jo l'eucaristia... Potser és una mica bèstia, però vaig tenir l'impressió de que em casava amb tres dones alhora; imagina't; tres dones que també m'exigiran fidelitat, No era una cerimònia que et poguessis permetre el luxe d'estar de pur "espectador" veient com tres persones es comprometien per a tota la vida, així, "alegrement",... en el temps actual, a més!...

Altres notícies; la Pilar està a Assís fent un recés de 15 dies amb el Segundo Galilea, organitzat per la seva Fraternitat,

El diumenge vam anar amb la mare i el Toni (aquell capellà mallorquí, que ara ve a dinar a casa) a veure "Hermano sol, hermana luna", Bé... però... Entre altres coses li trobo que tant pots sortir del cine amb ganes d'estar amb els pobres, com amb ganes de deixar l'"estructura", com amb ganes de fer-te hippy, com amb ganes de fer-te un xalet en mig d'una vall on hi hagin papallones i flors...

En Celoni s'ha comprat una camioneta "Ebro" i ja estem fent plans per fer un viatge tota la colla amb ella i venir-te a veure,

Una de les monges del Cister, de les 4 que viuen a les Planes, em va dir que et digués que a l'Arboç hi ha un capellà molt maco, ex-monjo, (no recordo ara el nom), i que potser et seria interessant tenir-hi contacte...

Bé, res més, Esperem notícies teves; ja tens feina? com estàs "aposentat"?... Records als pares, germà, Asens, Romuald, etc... Records de la mare (també vol venir-te a veure),

Josep

Reus, 7 d'agost

(1974)

Benvolgut Pep;

Estic passant unes trifulques de mico, Encara no he trobat feina, i mira que m'afanyo, He treballat uns quants dies a la refinaria, a una empresa de construcció com a peó ordinari, vaja, a pic i pala tot el dia, enterrat a una "zanja" de dos metres, sense veure ningú ni per casualitat, Deu hores seguides prant solament una per dinar, I dinar sol, a dintre el pou, amb un capataç pocasolta que no et deixava ni respirar, El resultat de tot això és que estic tot lligat de cap a peus, M'he donat compte de que no serveixo ni per això, Si al menys

hagués picat al costat d'algú!, però no hi havia cap perspectiva. El que em va impressionar més, va ser quan un altre peó, vell, em va dur aigua al clot, i em va mirar amb una llàstima! Em va sorprendre molt, més que res, perquè no m'hi veia jo fent llàstima. Ja veus que anem tocant de peus a terra.

Em faig un fart de caminar, de tombar per aquí i per allà, ensenyant el cul, i res. Al manicomi ja em van fumar fora el primer dia d'entrar-hi, sense donar-me cap raó. Però t'asseguro que no fou per vaga, sinó per, potser, massa "dedicació"; aquests del manicomi saben ~~ensumar~~, renoi!

I així em tens, encara descentrat, sense un moment de sosseg per a donar-me compte de la meua situació de parat, de bitxo solitari, de deixat una mica de la mà de Déu.

No tinc res més per a dir-te ara. Però sento Déu com aquesta maleïda calor, aixafagosa, més empipadora que res, que t'hi trobes atrapat i no pots ignorar-la. Ni l'aigua fresca ni res pot fer-la fugir. I l'aigua fresca em fa suar més i tenir-ne més. Cal deixar-lo estar, el calor, que ell fa la seva via i fa el que ha de fer.

Sra, Pepita, com va l'estiu? Em va saber greu el no veure-la per les seves vacances, aquell dia. Però l'important és que es trobi bé de salut i tant animada com sempre. Donarà records a la Sra, Nuri?

Moltíssims records a la Pilar i a la colla dels dimarts. Sovint, i ara de lluny, amb nostàlgia, penso en tot allò.

Un abraç

Cesc

Et recorden l'Asens i el Romuald.

Dilluns, 26

(agost 1974)

Benvolgut Josep, benvolguts tots:

Avui he començat a treballar de valent a una empresa de bobinats, la setmana passada vaig treballar 3 dies però eren de prova. Som una vintena i estem al polígon de Reus, a una nau molt gran, que quasi bé no ens trobem. El primer fred, però, ja ha passat i ara, poc a poc, hem de fer amics. N'hi ha algun que és realment bèstia, però tot ho anirem superant. Ara, abans del contracte, el mandamàs diu que he d'estar tres mesos essent "bon xiquet". El fotut és que he de caminar 2 Km, per anar-hi, a més d'agafar un autobús. Ara va bé, però a l'hivern no sé

quina en faré, o si plou. A dinar (ara estic dinant) vaig a una "barraquilla" que hi vénen obrers d'altres empreses i m'agrada perquè s'hi fa ambient en un no res. Diu el mandamàs que per ara em donarà 2000 cales. Entre el dinar i la residència confio que en tingui prou. Gràcies a Déu, ara per ara, no tinc ni cinc.

Em començo a trobar una mica sol. La gent de la residència tenen una sèrie de condicionaments ambientals i "ideològics" que ja se'm fa una mica costa amunt l'estar-hi, però veig que he d'aguantar una mica i confiar en que aviat pugui pescar un grup de gent d'empenta. Massa clerical tot allò. Tots estan fets uns paxàs, i encara que jo no dic res, es nota una certa actitud d'atac i de justificació alhora, tal com m'esperava, però no tant. Dino aquí, perquè ells no poden adelantar un quart d'hora el menjar del migdia. Miraré aviat de viure a un barri que està a prop d'aquí, però si he d'estar sol, m'ho he de pensar bé.

Aquesta carta d'avui és estil "noticiero", com veus. A la pròxima, si el treball no m'atrofia excessivament el cervell, parlarem d'altres coses que em bullen pel cap.

A la Carme, dona-li un abraç de part meua. La Pilar m'ha enviat una postal i ja l'escriuré. Records al Celoni i al Sebas i a tots i a l'Enriqueta, i sobretot a la Sra, Pepita. Li desitjo que es trobi força bé i que no s'oblidi de mi. També records al Toni.

I tu, rep un abraç d'en

Cisco

Barcelona, 27 agost 1974

Amic Cisco:

Les nostres respectives cartes, escrites al mateix dia, es van creuar. Bé, he esperat avui per contestar-te ja que ahir, dilluns, vam tenir reunió del "claustre", i pensava que et podria posar alguna cosa més.

Des de que ens vam escriure mútuament, hem tingut dues reunions, ja que si bé ja prevèiem que no hi seriem tots (ja que en Sebastià estaria de vacances a la primera, i en Celoni a la segona), vam preferir "no perdre el ritme" els que hi fóssim. De fet, però, per diverses raons només ens hem trobat, aquestes dues vegades, l'Enriqueta, la Carme i jo. Suposo que a la pròxima ja farem "pleno".

... Bé, mentres t'escrivia això, va arribar en Patxi, per a quedar-

se definitivament a Barcelona (de moment estarà a casa d'en Julio, un militant de l'Hoac), Això ha fet que continui la carta el 28 d'agost, i ha fet que, mentrestant, rebés la teva carta del 26, Menys mal! o si no ens hauriem trobat una altra vegada amb les cartes creuades, No! Sembla que tinguem transmissió de pensament!...

Passo al "noticiari":

- L'Enriqueta; Després d'ésser aprovada per entrar de Auxiliar a la Residència, i després d'haver-se donat de baixa de on treballava (a Santa Coloma), i després d'haver canviat, per això, el dia de la nostra reunió (de dimarts a dilluns),... Resulta que, al fer-li la revisió, l'han trobat anèmica (per poc; de 4 milions i pico de no sé què, en tenia sols 3 milions i mig), i no l'han acceptat. Sort encara que ha pogut tornar a treballar al lloc d'abans!...

- La Carme; Està molt cofoia, Eren quatre a la seva comunitat de xaverianes; les tres que es consagraren juntes i una altra, que no lligava massa amb tot això del món obrer. Bé, doncs resulta que aquesta última ha demanat canviar-se de comunitat però, a canvi, resulta que hi anirà una altra amb elles (i que s'hi avenen més) i també una germana d'una d'elles, com a "novícia". Total, doncs, cinc, amb previsió de bona convivència, i amb la sensació optimista que dona el fet d'"apuntar-s'hi" una de nova... Per a que diguin que hi ha crisi!... A més, dins l'Institució és quelcom d'important, ja que aquesta comunitat d'elles i la de l'Enriqueta són les úniques a Barcelona d'estil obrer,

- En Sebastià; Va tornar molt content de París, El que més explica; una exposició de Cézanne, les vidrieres de Chartres, i la plaça del Théâtre, on, des de fora d'un cafè, es va estar hora i mitja escoltant música de jazz improvisada, Llàstima que no va venir abans d'ahir a la reunió (estava plovent a Barcelona) i no tinc més notícies.

- En Celoni; A hores d'ara deu estar pels Pics d'Europa amb la nova furgoneta (Ja l'hem vista; és molt maca).

La Pilar, tornant d'Assís, va regalar-li un "llavero" a la mare, Aquest "llavero" porta, en una banda, Sant Francesc, i a l'altra, Santa Clara, Raó; un comentari que vam fer, tornant de Bilbao, dient que ella i jo, en aquestes correrries que fem visitant gent, semblam, dèiem, Pau i Bernabé, o Francesc i Clara, Però la mare diu que, a més de recordar-li (el "llavero") a nosaltres dos, a més li recorda a la Clara de Vallbona i a tu, Ah! Això que li dius a la mare de "que no s'oblidi de mi", diu que no pateixis, que no pot pas oblidar-te.

El diumenge vinent tenim la primera assemblea de l'Hoac de Barcelona d'aquest nou curs, Veurem com es presenta la cosa, Al "Pleno" Nacional no ens hi van deixar anar perquè no cotitzavem. Sembla, a més,

que tenien una certa por de la nostra assistència, ja que en ell es va agafar descaradament una línia ZYX, segons informació que esperem acabar de completar, El 15 de setembre tenim reunió de Zona (Catalunya) i en deurem parlar.

T'envio una carta que es va rebre a nom teu, L'he tret el sobre ja que tenia tot el caire d'un "imprès" i per poder-te-la enviar més fàcilment, És una típica "promoció de vendes"; jo en vaig rebre una que "m'havia tocat" una màquina de fotografiar, deien...

I, finalment, t'hi poso un autoadèsiu que vam imprimir a on treballa, L'he retallat, perquè era molt gros i era de propaganda d'un "pub" d'aquí, La peça més petita, groga i negra, és un barret de palla, A l'original anava a mig centímetre del cap, seguint l'inclinació d'aquest, En dit original, el que marcava l'horitzontal era el mànec de la guitarra.

La senyora Nuri, que ha vingut avui, et dona molts records, Rebe'ls també de la mare i de tota la colla... Van dir que t'escriurien.

Dona'ls a la família i als de la "Residència"...

Ah! això que dius d'una certa actitud d'atac i de justificació, alhora", cada vegada vaig creient més que és molt cert i molt "normal", No sé què passa però el simple fet de saber-te "obrer" notes que incomoda i fa agafar prevenció a la que aterresses a un lloc d'ambient clerical "normal", Dic això per dos fets recents; el diumenge passat, amb els capellans de Ripollet (vam anar amb la mare a casa de la senyora Nuri, perquè era la festa major), on, com és costum, sempre em salta el rector parlant-me de política quan jo li parlo del món obrer.

L'altre fet; el dissabte vam anar, amb la Pilar (Pau i Bernabé!), a veure aquelles monges que et deia de Les Planes, Bé, doncs vam trobar el rector, que és company meu de curs i feia anys que no ens vèiem, Em xocà el rebement fred que em va fer, i em va fer pensar, L'única raó que li vaig trobar (abans de rebre la teva carta) va ser la mateixa; simplement perquè era "obrer" i deuria tenir una espècie de recel que me li carregués la seva "pastoral"; es dedica gairebé exclusivament al jovent i infants i en pla d'organitzar bandes de música, "majorettes", etc, Inclús, en la processó de Rams surt, amb alba, dalt d'un ase... No cal dir que jo no anava pas en pla de carregar-me-li res... Però ell semblava previngut contra "algo"... A vegades tinc complexos de que és que potser faig cara de dimoni pelut, pel simple fet de treballar...

I res més per avui! En Toni torna a la seva terra (Mallorca) a finals d'aquest setmana; ja li donaré els teus records.

Adéu, Ara sí que, si no hi ha cap novetat, esperaré la teva carta sobre les "altres coses que em bullen pel cap", dius. Josep

(sense data; principis de setembre 1974?)

Benvolgut Pep:

Avui estic empipat perquè m'han tornat a despedir d'aquell taller que et parlava a l'anterior carta. El fumut és que no et donen cap raó, no hi ha altra alternativa. Per aquí a Reus, solament em queda anar a tres o quatre fàbriques, fer de carter o d'escombriaire i prou. Reus és massa petit i costa poc de saber-ho tot i la gent de peles està molt aliada. Ara, a ensenyar el cul una altra vegada per aquest món de Déu, i endavant! El que em fot també és el viure en aquest nomadisme que sembla n'estigui condemnat, i aquesta possibilitat d'instal·lar-me, de trobar-me amb un mínim de seguretat. Quan t'escric tot això, no et pensis que m'ho agafo malament; estic tranquil i m'ho prenc amb certa alegria. No deixa de tenir-ne aquesta situació. Potser és que encara he d'aprendre més de l'experiència de buscar treball. La pobresa és qui em manté i dóna sentit a tots aquests maldecaps. Lluny ara de "teologies", per cert que no he estat bon estudiant, començo a veure una mica clar per on van els trets. M'estic convertint al Déu de la trobada contemplativa. La trobada de Jesús, que supera l'experiència de qualsevol cosa que poguem fer i els nostres absoluts de lluita i compromís, i la trobada "en la carn" d'aquests petits i senzills, dels que cerquen i no troben, dels que estan sistemàticament rebutjats, de la nostra classe encara impotent contra l'absolut dels rics. Com veus, estic reculant el camí i torno a començar de nou, a païr de nou. Ja no sé què és la fe ni la caritat. Simplement m'arrapo al Jesús de Natzaret i al món dels pobres, els que tinc al meu costat, i d'això en faig els meus absoluts. En ells contemplo la pobresa i em dóna forces per saber compartir la meva pobresa amb Jesús i la nostra gent. Tinc la necessitat de repensar-m'ho tot, des del principi, és una mena de despullament, el que estic intentant, aquí i ara. Estic segur que Déu farà que el nostre silenci esdevingui la paraula més precisa i que arribi al cor dels qui ens envolten. Només podem ser capaços de comunicar la mica d'alegria que portem dintre. L'alegria de sentir-te amic de Jesús i germà de tots els qui estimen, els pobres, la nostra classe.

Mira, tinc tantes coses per a dir-te, que acabo aquí mateix la carta. Perdona'm que malvesi el sello de correus. Altrament, de coses no me'n passen gaires, ni veig quasi bé ningú, i solament m'entero de les coses més banals que passen per aquests indrets (El diumenge passat, però, vaig veure a la Rosa, una xicota que va estar a la jornada catalana del Tibidabo, i hem senyalat dia per trobar-nos. Em fa

l'efecte que estan una mica cremades. Vull dir que ho han tastat tot i no han trobat encara gust a res).

Records a tots, tots, tots (la Carme m'ha escrit i m'he alegrat molt). Un abraç molt fort a la teva mare (perquè si no es troba gaire bé, s'hi posi), i tu rebe'l d'en

Cisco

Barcelona, 12 setembre 1974

Cisco:

He esperat a contestar la teva carta fins avui, ja que abans d'ahir vam tenir trobada del "claustre". Per primera vegada després de vacances, vam fer el "complet"; hi erem els cinc que quedem a Barcelona. I vam concretar ja el dia de venir-te a veure; el 29 d'aquest mes (l'últim diumenge), si no hi ha cap inconvenient.

Preveiem arribar entre les 10 i les 11 del matí, al lloc on tu diguis. Creiem millor anar a dinar junts "de tasca", per no haver-nos de portar el dinar d'aquí. Tu deus conèixer alguna fondeta en pla econòmic... Marxariem després de dinar, allà a les 5 o així.

Per ara ja tenim cobertes 7 places de les 8 que té la furgoneta, doncs, a més dels cinc, també vindrà la mare i la Pilar.

Concretant; aniria bé que m'escriguessis tant aviat com puguis, dient-me: - si et va bé que vinguem aquest diumenge dia 29,

- on et podem pescar a aquesta hora, o bé si tú vols fixar l'hora, a més del lloc,

- si vols que et reservem la plaça que encara queda buida per desplaçar-te amb nosaltres a algun lloc, ja que el "programma" (on ens trobem, on dinem, on et deixem) queda a les teves mans. La nostra idea és només la d'aprofitar aquestes poques hores per poder parlar amb tu, abans i durant el dinar i la sobretaula.

No sé si ja hauràs trobat feina de nou o no. La mare prega per aquesta intenció en quasi totes les eucaristies de Làuria... Com que no tinc moltes més grans coses que dir-te aquesta vegada, et copio un troç de la carta que m'ha escrit la Blanca, aquella monja "de blau" que va venir amb nosaltres al teu barri. Parlant de "ser fidels a Jesús i als seus pobres" diu:

"... Per una banda crec que la meua vida ha d'anar per aquí, per l'altra, no veig massa clar si hi camino, Per un costat, dintre del meu grup-congregació, lo que jo intueixo i intento viure no és lo normal; en quan a les persones amb les que intento compartir la meua vida (barri, escola, treballadors d'hosteleria), no sé si camino prou o bé encara faig "crosta"; sempre em sembla que estic parada, que camino poc, que comparteixo poc la vida dels pobres; i que per més que dic que faig camí, el risc em fa por i em paralitza; i en front a aquell altre grup que sembla que hi sintonitza, i que resulta que es decideix a seguir la moda de plegar, resulta que em fa ballar el cap... i aleshores ja sí que no sé per on camino, Llavors, el conèixer persones que creuen que lo no-normal és també possible, i que per petits que siguin els signes, ho són, fa que visqui en mi una nova esperança...".

L'haig de contestar, Suposo que no et farà res que li posi un trog de la teua carta, sobretot allò de "només podem ser capaços de comunicar una mica d'alegria que portem dintre...".

Abans d'acabar l'any, a l'Hoac de Barcelona volem fer-nos tot un replantejament; hem viscut quatre anys "tancats", intentant "aclarir-nos", Crec que molt s'ha fet en aquest sentit, però ara notem urgent trobar una "tasca" a fer o plegar la parada, I si trobem alguna tasca pròpia de la nostra comunitat preveiem que serà precisament dins d'aquest poble de pobres allunyat de tot plantejament polític immediatista... Potser, com tu, també estem "reclant el camí" i tornem a començar de nou, Ja et diré algo del que ens surti a les assemblees,

Potser en conjunt la carta ha estat una sèrie de "flashos" dispersos, però és que en tots ells noto algo que "lliga"...

Bé, Adéu, Espero la teua,

Josep

(sense data; mitjans de 9/74?)

Benvolguts tots;

Tinc molta alegria de que vingueu, No he escrit abans perquè confiava venir a Barcelona, ja que estic parat; però cada dia m'han sortit entrellats,

Si us sembla, podria esperar-vos al barri, Pep, ja deus saber on cau, Per més seguretat us faré un plànol, Després, la qüestió de menjar hi han dues possibilitats; o anar a Cambrils i fer de turista i menjar

peix, o bé anar de tasca a Reus, a una fondeta que està molt bé,

Si us va bé, gardeu-me la plaça, Si hi ha cap inconvenient, doncs no me la gardeu, Tot això decidiu-ho vosaltres i doneu-me la resposta,

Per aquí, ja es comencen a formar tingladets de Drets Humans (per part dels mandamassos), d'Ass, de Cat, i altres coses per l'estil, Cal oferir alternatives, diuen els de la Floresta, El fotut és que tothom confia en la classe obrera, que aporti la carne de cañón per a omplir aquestes reunions, i per altres coses,

Si us va bé, podrieu portar-me informació del què passa per aquí, Jo estic en sueño invernal i encara no m'acostumo del tot a prescindir-hi,

Aquí va el plànol del barri

(Incorpora un esquema que, des de Reus, i seguint la carretera de Salou, paral·lela al carrilet, passa pels barris Fortuny, Plana i Montserrat, fins arribar a un desviament, al costat d'una estacioneta, que porta a la Bassa del Just, barri on ell ajudava al rector),

No hi ha cap indicador per arribar-hi, Hi han uns 2 Km, de Reus al barri + ó -.

Sra, Pepita, comenci a posar-se les mitges,

Celdoni, condueix bé, eh!

Un abraç a tots i en especial a tu, Pep, d'en

Cisco

Ara, dieu-me el vostre plan; menjar sobretot,

Reus, 7 d'octubre

(1974)

Benvolgut Pep;

Ara faig de pesador de camions plens de pinsos, estic a la bàscula, I si hi ha una emergència he d'ajudar a carregar els camionots, Als vespres vaig a Reus, i espero que aviat me n'aniré a viure al barri (quan tingui algun calé per a llogar una habitació en qualsevol lloc), Ja us vaig dir que el Lara se'n va a Tarragona, a millor vida, Vaig parlar-li fa poc de fer un equipet al barri Montserrat, però no té gens d'il·lusió, Més que res, perquè anem on anem ningú no ens entendreà, i això és un cul de món, una casa de titelles; tot se sap i tothom té la preocupació i el treball de fer-ho saber als demés, sigui veritat o no; això mai ha importat a l'Església, de fet, Mira, no fa gaire vaig parlar amb el Jaume Fernández; ell es justificava (que no calia) de que

es posava a donar classes a un col·legi de pela llarga. Jo vaig exposar-li una mica el què pensava de "l'estructura", del treball, del món dels pobres, de la nostra església, de les classes... el resultat és que a "tot" Reus es parla que jo ho he "deixat" (?). Tinc por que coses així, de més importància, et vagin tancant. Inclús una xerradeta, que la necessitava aleshores, pot aixecar un aldarull de mico. Ara, posa't a fer "coses"! És interessant veure com corren les notícies. Fa tres dies i mig que estic a la Josane, que és la "meva" empresa, i ja m'han vingut a veure com penso enfocar la "lluïta". Ja veus que és divertit! Si a la setmana vinent no tinc feta una comissió d'empresa, de segur em tiraran als gossos. I és que tenim aquí una vanguardia ideològica del mundo obrero que és una delícia. Torno a reviure aquí aquella experiència de la primeria de la meva estança a Barcelona, corregida i augmentada. El llenguatge, les paraules buides, els plans de lluita, el nosaltres i el vosaltres, els cristians socialistes meravellats del seu aclariment ideològic, el complex de inferioritat en plantejaments estratègics, l'eficàcia, el si serveix o no serveix, l'estructura, més estructura, un altre cop l'estructura (estic seguint els apunts d'una reunió d'aquestes), el dubte de que la fe no sigui un reducte psicològic, la fe, les aliances amb els "altres"...

Què he de fer? A la fi, tots som uns pobres diables, i espero que el Déu dels pobres se'ns manifestarà aviat en els nostres cors, ja per sempre. Però, "que se corrompa el subiecto"? Explica'm una mica tot això. Perquè jo necessito conviure amb algú, i aquesta és la "meva" gent, i, encara que no m'entenguin quan dic que a mi m'interessen els socialistes més que els cristians socialistes, i encara que els hi digui que la força de la lluita està en la contemplació del Déu dels pobres, en la impotència de Jesús, i que el compromís amb els homes ens ve de l'acceptació de la pobresa de Jesús de Natzaret, no puc per més que preguntar-m'ho molt seriosament. Fer camí, o obrir un camí nou? No puc ara mesurar del que soc capaç.

No us podeu imaginar el feliç que vaig ser el diumenge que vareu vindre. M'ha donat molts ànims. Gràcies a tots (estic en època de captaire, pel que es veu).

Records a tots, Sra. pepita, maca, com li va anar la trotinada? Dongui una fulla d'enciam bonica al periquito, perquè se la mengi a la meva salut i a la salut de Sant Francesc.

Tinc que escriure a la Pilar i a la Carme. No sé l'adreça de la Pilar. Els hi dius, i me l'envies. Vale!

Un abraç d'en

Sisco

Barcelona, 12 octubre 1974.

Sisco;

Avui uns quants anem a celebrar el sant de la Pilar a casa seva, per això t'escric quasi a volta de correu per a que t'hi puguin afegir algo els altres.

En primer lloc, l'adresses de la Pilar; (...)

En segon lloc; l'altre dia, abans de rebre la teva carta (llàstima!), vam tenir reunió del "claustre", amb "pleno" (inclús amb la teva "substituta"; la Mercè) i sense que ningú tingués pressa. Va anar força bé. T'enfaig un resum;

- Sobre la "finalitat" del grup;

Els "tres punts comuns" (fe, celibat, vida obrera) no són sols coses que "tenim" i, per tant, el grup val perquè és l'únic lloc on podem compartir els tres alhora; sinó que són finalitats ells mateixos; és el que cada ú de nosaltres té per valor absolut, i el "vol" (en futur). L'objectiu del grup, doncs, permanence; és l'assegurar, en el futur, el seguir "volent" personalment aquests valors i realitzar-los. Sense saber on ens portaran, de fet, i sense preocupar-nos massa per a on ens portin. Per altra banda, es valorà el simple fet de tenir fe - concretada en la nostra forma de vida obrera i cèlibe- i d'això fer-ne objecte de la nostra trobada; volem pregar junts, donar-ne gràcies, ... I Prou, partint del nostre ambient amical, sense voler una cosa més estructurada.

- Sobre la contemplació;

El que tu deies en una carta de que "l'espiritualitat de la lluita és contemplació", no ho va veure molt clar l'Enriqueta, Raó; la constatació personal que havia fet de que tot el que vivim incideix en la persona. Així, la visió política incideix en tota la vida, en les amistats, en la fe, en la oració. Li feia por, doncs, que aquella expressió volgués indicar que la contemplació fos una cosa a part i al marge dels lligams forts (àdhuc d'amistat) que es creen en la lluita. Constatava, a més, que en el grup hi havien dos accents diferents en l'"estar amb els pobres"; simplement "essent-hi", estil franciscà, o lluitant per la seva alliberació.

La cosa es va aclarir quan, a més d'explicar jo la raó pel que ho deies (el Curset de l'HDAC), vam constatar els diversos itineraris de cadascú del grup; qui havia partit d'una imatge molt forta dels "moments" de pregària, li era un "descobriments" trobar la contemplació en la vida. I al revés. La Carme, per exemple, buscava el contrari; el "poder estar un rato a soles amb l'Altre, i prou". La cosa, doncs, es

va aclarir veient el valor dels dos aspectes i comprenent l'"accent" que hi posava cada ú, en l'un o l'altre, segons el seu itinerari personal. Potser ho va acabar de rematar en Sebastià dient que; "Partir de la vida" és el contingut de la oració. Ja que "parlar" (pregar) és parlar del que es viu. Si no, no es "parla" de res (parlar del temps o del fútbol, per exemple, no és "parlar"). Però no és el moment de l'oració. Ja que cada persona (i Déu ho és!) exigeix un "moment" per parlar amb ella. Una altra cosa és l'"estil" d'aquest "moment" (potser tenim massa ficada l'imatge de la "mitja hora a la capella"). I una altra cosa, també, és que com que Déu "no ocupa espai ni lloc" se'l pot trobar arreu en la vida. Però se l'ha de trobar explícitament; no n'hi ha prou amb suposar que "està a sota del que visc". Cap relació personal substitueix a una altra relació personal.

També vam veure que, en un món plural com el nostre, no pots compartir-ho tot en un sol grup. I que l'"específic" del nostre era el compartir l'amistat amb Jesús. El fet de saber-ho que cada u de nosaltres valora aquesta amistat personal és el que dona llibertat d'expressió i amistat en el grup. Encara que aquesta "amistat personal amb Jesús" sempre té algo d'incompartible, precisament per ser "personal"; "En tot home hi ha una part radical de soletat... encara que mai està sol; en el seu fons hi ha l'Inesperat; Crist" (Taizé). Per tant, el que ens uneix és el saber que estem d'acord en això, malgrat que hi ha una impossibilitat de comunicar-nos com cada u es dirigeix a l'Altre; queden molts matissos que s'ha d'acceptar com esgotats de comunicació en el mateix diàleg "en soletat" amb l'Inesperat Crist. Això no treu que, en el grup, ens estimulem a viure això tant íntim i a veure'n els "signes" a través de la forma en que viu l'altre. (Nota: tota aquesta aportació és de l'Enriqueta!...).

A Barcelona, a l'HOAC, estem en pla de revisar tots els nostres "purismes". T'envio una espècie de "poema" que acabo de fer sobre la nostra història. Potser tot plegat et serveixi per això que em dius que "t'expliqui" (?); el lio entre voler viure "el Déu dels pobres" i el vèrtig de que "se corrompa el subiecto" perquè et trobes estirat (i en diverses direccions!) per la "teva" gent... I sense cap lloc de "refrigeri" on puguis compartir "lo teu". Crec que això últim és lo més delicat; hom pot moure's en diversos grups, encara que no hi estigui del tot d'acord, i li surtin "contradiccions", sense que "se le corrompa el subiecto", si té un "grup primari" on pugui abocar tota la seva persona i a on pot retornar en els moments que se li fonen els ploms. Potser, de moment, i a falta d'altra cosa, pot ser substituït per les relacions epistolars que tens amb nosaltres...

és a dir; em semblaria més lògic que "féssis camí" amb la teva gent; mai saps quan hi pot haver un retomb del camí... I "obrir camí", sol, quasi és inimaginable, però el problema és l'altre; el coixí psicològic que et faci aguantar aquest "fer un camí" que no veus, personalment, massa clar. Crec que val la pena estar atent a les possibilitats "d'aguant" i als medis que ho facilitin.

Bé, prou. Records de tots, Especialment de la mare i del periquito (ja li hem donat la fulla d'enciam en honor teu i de Sant Francesc).

Adéu,

Josep

Reus, 20 octubre 1974

Benvolgut Pep;

El treball sembla que rutili, és una mica fotut pel lluny que ho tinc i la mala combinació que hi ha, però treballa, i això, per sí mateix és ja un valor que em mancava de debò tot l'estiu. Sembla, per fi, que la teva mare no caldrà que pregui més perquè trobi feina!, i tots vosaltres, clar!

El mes vinent tinc intenció de deixar ja definitivament la Residència. Això ja no té més corda, i m'estic ja mirant els aparadors per a muntar-me el piset de solter. Pidolant, clar, perquè el contracte que he firmat és de deu mil peles al mes, i en dec moltes.

Ara, deixa'm parlar una mica sobre la contemplació, per posar-me jo mateix les coses clares, i a veure què us sembla. Evidentment, estic d'acord amb l'Enriqueta; tot té una incidència en mi, en nosaltres, en els altres. El que vull dir és que, en un temps donat van sorgir una tropa d'homes que eren els "religiosos-contemplatius". També han sorgit els "militants-compromesos". Corrents bastant antitètiques, perquè els primers posen l'accent en la religió i la seva pràctica, la litúrgia, la gran oració, i els segons accentuen llur compromís amb les tasques històriques, a la praxi... i prou. Ara bé, s'està fent inclús històricament, una recuperació en l'experiència personal i de grups cristians, sobretot en els qui hem fet una opció de cara al món dels pobres, del món obrer. No sé ben bé com dir-ho, però tinc una mena d'experiència de col·laboració amb Déu en la seva tasca d'alliberament, experiència (com diuen els vells de l'Hoac) de participar en la construcció del "Reino".

Hem passat d'una tendència a qüestionar la fe personal, a donar-li

fermesa, a recuperar la oració i redescobrir el seu sentit. Amb tot, la contemplació no la redueixo a la oració, encara que la oració sigui indispensable, un moment intens de la vida de la fe. També la lligo a la força de la fe per a donar llum nova a la història. La contemplació seria el tenir una experiència de Déu en totes les dimensions de la nostra vida. La capacitat de trobar al nostre costat a Jesús per mitjà d'una fe, de tot el que som, de la nostra pobresa compartida, de la nostra lluita concreta allí on ens "toca" viure (Reus m'ha tocat a la rifa). La capacitat per a viure amb i per al nostre germà, sobretot si és un petit. Així, partint del concret, d'aquesta experiència inexplicable i de la gent que hi faig camí, veig que la contemplació és la font del compromís revolucionari cristià.

Inclús amb el desert, que és clàssicament tema de la contemplació, que en ell s'hi han forjat els profetes, és l'actitud de sortir de mi mateix i retrobar-me amb l'altre, els altres i la realitat de les coses, i permet sortir del sistema com a societat injusta, per a denunciar-la i fer-me lliure d'avant ella. La contemplació ens allibera de l'egoïsmes i de les estructures opressores.

El cristianisme, crec, que crec, realitza la síntesi del polític i el contemplatiu, superant la falsa antinòmia entre el religiós-contemplatiu i el militant-compromès. És difícil, però necessària pels que, pobres de nosaltres!, ens sentim cridats a l'alliberament dels pobres. Jo m'apunto al grup dels militants-contemplatius, per dir-ho d'alguna manera.

Hem de prendre una mica de paciència, perquè de vegades, això de les cartes limiten molt, i, de vegades, dius una cosa i te'n surt una altra, i no pots explicar-te bé. Ja saps, Pep, que a mi em costa molt posar-me a escriure.

Dóna molts records a tots. Una forta abraçada a la Sra. Pepita.

Adéusiau

Sisco

Barcelona, 27 octubre 1974

Sisco:

Com que falten dies encara per a la propera trobada de "claustre", he pensat que era millor contestar-te ja ara. A l'última trobada l'únic que vam fer fou passar les diapositives que va fer en Sebastià de la nostra visita "col·lectiva" a Tarragona. Has quedat molt bé. Ja

t'enviarem còpies fotogràfiques...

No voldria que, pel que et deia en l'última carta et creguéssis que hi van haver greus malsentesos de la teva declaració sobre "l'espiritualitat de la lluita". Ja recordes que, en moltes reunions, un deia una cosa i un altre accentuava un altre aspecte, i poc a poc, es venia a la conclusió que tothom volia dir el mateix, però partia de moments vitals diferents... Algo així com els gronxadors en forma de barca que abans corrien per les festes majors; una barca la veies pujar mentre l'altra baixava, fins que, de mica en mica, s'anaven acoplant els dos ritmes i tornaven a anar de parella. El que passa, potser, tal com dius, és que "les cartes limiten molt" i, a més, un ha d'esperar un temps fins a rebre resposta de l'altre... El diàleg perd "vivesa",... però potser guanya en precisió i permanència. El cert és que, a rel del teu fragment de carta i de l'intervenció de l'Enriqueta, crec que han sortit (com t'escrivia) coses molt interessants. Tant és així que també en vaig fer un "rapport" de la nostra reunió (del que es va dir, no de qui ho deia) per les monges de Vallbona. I tant és així, també, que acabo de fer unes còpies de la teva "doctrina sobre la contemplació" de la carta que m'has escrit (sense citar l'"accident" que la va provocar) per a la comunitat eucarística de Làuria. Quan la llegim a la reunió de "claustre" ja te'n tornaré a fer cinc cèntims del que surti allà, doncs ara prenc apunts i crec interessant mantenir aquesta relació amb "l'ermità que es troba lluny del cenobi" (Bé, és un dir...!).

M'he animat també a escriure't perquè he trobat en un llibre d'en K. Rahner que m'ha deixat en Toni ("Cambio estructural de la Iglesia"), un capítol que m'ha agradat molt ("Iglesia de espiritualidad auténtica"), i del que et copio literalment tot un fragment. Allà va:

"¿Dónde se habla con lenguas de fuego de Dios y de su amor? ¿Dónde son mencionados los "mandamientos" de Dios no como un penoso deber que cumplir, sino como la gloriosa liberación del hombre de la angustia vital esclavizadora y del egoísmo frustrante? ¿Dónde en la Iglesia no sólo se ora, sino que se experimenta la oración como un don pentecostal del Espíritu, como gracia sublime? ¿Dónde hay, por encima de toda inculcación racional de la existencia de Dios, una mistagogia de cara a la experiencia viva de Dios que parta del núcleo de la propia existencia? ¿En qué seminarios se leen aún los clásicos antiguos de la vida espiritual con el convencimiento de que también hoy tienen algo que decirnos? ¿Dónde es entendida la lógica de la decisión existencial, en que más allá de un mero razonamiento "objetivo" el hombre se pregunta por la voluntad irreplicable de Dios, válida justamente para él? ¿Cuándo nos convencemos de que todo compromiso crítico y

sociopolítico, que hoy es deber sagrado de los cristianos y de la Iglesia en cuanto lucha por una mayor libertad y justicia, encierra o ha de encerrar en sí una espiritualidad oculta, porque para el cristiano nace del compromiso íntimo y absoluto que coloca al hombre ante Dios, se dé cuenta o no de ello?, Que los conventos contemplativos sigan teniendo hoy gente nueva. Pero ¿consideramos a esos "contemplativos" como parte real de nosotros, que representa una actitud que no debe faltar tampoco en nuestra vida, si es que queremos ser realmente cristianos, la actitud en la cual el hombre acepta de verdad, en adoración y amor, el misterio inefable de su vida, en un acto también de renuncia que salta en esperanza por encima de los bienes palpables de esta vida hasta alcanzar la promesa que ya no tiene nombre, que toma a la muerte como victoria y como umbral de la vida eterna? ¿Dónde se dan todavía los "padres espirituales", los "gurus" cristianos, que poseen el carisma de iniciar en la meditación, en la mística incluso, en que lo último del hombre, su unión con Dios, es aceptado con santo arrojo? ¿Dónde están los hombres con coraje para ser discípulos de tales padres espirituales? ¿Es tan evidente que esta relación maestro-discípulo sólo se da ya, de un modo secularizado, en la psicología profunda? Reconozcamos de una vez nuestra pobreza de espiritualidad en la Iglesia alemana actual. Desde luego con reconocerlo no se puede transformar esta pobreza en riqueza; tampoco sabemos muy bien qué aspecto concreto tendrá una espiritualidad más rica del futuro, tanto más cuanto que puede ser también riqueza de los pobres, que anhelan la misericordia de Dios. Pero el reconocer la pobreza espiritual en la vida pública y privada de la Iglesia podría quizá dar paso a apreciar la necesidad de buscar con valor una nueva espiritualidad, para que ésta no tenga que disculparse siempre por existir "todavía" como una reliquia de tiempos pasados de la Iglesia, mientras que en realidad sin ella sería la Iglesia la que se convertiría en reliquia de tiempos pasados".

Bé, el capítol segueix i, tot ell, és molt interessant. T'he copiat aquest troç perquè m'ha semblat que en Rahner t'havia plagiat bona part de les intuïcions teves!...

Altres notícies; vam tenir una trobada de representants de "comunitats populars" on, després de revisar la primera trobada (del juny), va semblar que aquestes trobades tenien que servir per anar elaborant una teologia específicament obrera, i que això era més important que intentar una mobilització general (en línia C.P.S.) de cara a fer documents, "denúncies profètiques" i "desbloquejos ideològics de las masas cristianas". S'acordà fer un mini-secretariat "operatiu"

(és a dir; encarregat sols de transmetre informació d'unes comunitats a altres i de preparar i convocar la pròxima trobada), amb "sede" al local de l'Hoac; i promoure relacions entre comunitats d'un mateix sector o pròximes, al marge d'aquestes trobades massives.

Crec que la propera convivència de la nostra comunitat (del 10 de novembre) serà molt capital i decisiva pel futur, és molt probable que en ella acabem d'aclarir qui som i què ens proposem, i s'acabi el llarg període (quatre anys!) de "desert" i d'ambigüitats. Ja t'escriuré tal com hagi anat.

Rès més per avui. Records de la mare, de la colla,... del periquito,.. Adéu.

Josep

Reus, 10-11-74

Amic Pep;

El temps passa volant. Els dies i les hores no tant, però els mesos volen. Ja fa mes i mig que treballo als pinsos, i per ara em deixen estar tranquil. Els qui m'estiren per tots cantons, són les vanguardies ideològiques i els capitosts de l'església de Tarragona. Estic sorprès! Inclús des d'aquí a Barcelona fan plans (Tano i la companyia). Els d'aquí han pretès endinyar-me en un equip sense dir-me ni piu, i m'ho han presentat com a cosa ja feta. M'he empipat molt i els he engegat a passeig. Coses del Martí i els òrgans de direcció. Inclús em tenien reservada una plaça a un nou lloc de culte que fan a Torreforta. De fet, fa riure. Prefereixo estar a Reus, al costat d'una gent que conec. Ara per ara, se m'escaparia de les mans aquesta fidelitat que dec a una gent que som amics, que ens coneixem i ens estimem. Vull dir la gent del barri. Altrament, no sé si t'he dit que, arrel d'una carta que vaig escriure als seminaristes d'aquí a Tarragona, l'Agustí ve cada fi de setmana al barri i estem tots dos junts, simplement estant al barri. Sembla que ens entendrem. Veiem que és un valor l'estar-hi i compartir, encara que de vegades sigui en el silenci, un temps en un ambient i en la seva situació pot servir-li també molt com a higiene mental. Per altra part, no em sento tant sol. Poc a poc ens anem obrint i contrastant els nostres punts de vista. Espero que sàpiga aguantar. El meu cas, em sembla que ja no té remei.

L'altre dia, hi hagué una assemblea de la Hoac de Reus i Tarragona. Tants caps, tants barrets; però respecte a la organització hi havien

dues tendències molt difuminades. Els del tot amb la Nacional (grup de Reus -vells i solterones jubilades-sense tò despectiu) i l'altra que no s'entén ella mateixa (sí però no! A Tarragona hi ha uns quants militants fermes, però, com em deia l'Angel Ariffo, es troben molt sols i ja s'han acostumat. Ara els és molt costós sortir de la closca i prefereixen fer acte de presència per esperar l'inesperat, però sense gaire convicció. La pregunta a l'aire i la única preocupació era com i què fer per a que hi hagués més gent a la Hoac. Però l'experiència de militància és tan minsa que tothom no creu pas que això pugui aixecar-se, i s'extingirà ben aviat. El to del parlar és allò de l'horror a la pols i la bonicor del vent de l'Esperit. La bomba van estar les votacions per a la diocessana. Va sortir president el Carmelo de Reus, crec que saps qui és i el recordes. Així estem.

Digue'm una paraula de l'assemblea del diumenge passat. Què us heu proposat. Empipa molt estar sempre amb un conflicte d'identitat.

Sra, Pepita, ja s'acosten els freds; jo ja em poso el gorret de nit. Enyoro els plats de mongetes i cigrons i lleties. Fa molt temps que no en menjo. Això no s'estila per aquí. Voldria venir.

Res més, un abraç a tots. Fins la teva.

Sisco

Barcelona, 17 novembre 1974.

Amic Sisco;

La notícia que he celebrat més de la teva carta -doncs encara no la sabia- és que tens "companyia", l'Agustí, al menys pels fins de setmana. Suposo que també n'estaran contents el reste de la colla, que ens veurem el dimarts vinent i els hi llegiré la carta, ja que era un aspecte que ens tenia una mica preocupats. La mare també ha estat molt contenta, al mateix temps que constatava que ja deuries haver cobrat la primera mesada i això podia contribuir en aixecar-te la moral. Ella té en compte molts detallets que al reste, o al menys a mi, ens passarien per alt.

T'envio unes fotografies, en nom de tota la colla, de les que vam fer en la nostra visita. L'últim dia vam estar parlant de que potser seria interessant de que "ens tornessis la visita". No es tracta d'una forma de "compliment", com pots suposar. Veuràs; per a nosaltres (o al menys pels qui no ho coneixien) va suposar un conèixer la "salsa" en

que et mous i vius, i conèixer-la sobre el terreny. Això crec que, de per sí, fou molt interessant. Però, naturalment, va limitar la possibilitat de parlar més llargament. A més, arrel de la visita, a alguns els hi han anat sortint una sèrie d'interrogants sobre la teva situació i possibles plantejaments, potser perquè "des de Barcelona" la òptica sempre resulta diferent.

Llavors havíem pensat una cosa, a veure què et sembla; que vinguéssis un fi de setmana, i destinar-lo a conviure tots plegats i poder parlar de tot això teu. Podríem fer una sortideta amb la furgoneta i anar a un lloc tranquil. Pensa-ho i, si et sembla bé, comença a preveure quin dia podria ser bo, amb una mica de temps de saber-ho per a poder-te contestar si ens va bé a tota la colla.

Això no treu de que si vols fer una "escapada" algun dia a casa, abans d'aquesta trobada, la facis. La mare diria que l'espera...

I ara passo a explicar-te una mica com ens va anar l'assemblea de l'Hoac, encara que és una mica difícil lligar caps i fer-ne un resum-interpretat.

Veuràs; a l'anterior assemblea van sortir uns quants punts una mica clars:

- que tothom havia d'estar en un equip que l'ajudés a revisar, a la llum de la fe, el seu comportament o compromís. (En el fons crec que la intenció forta anava pels que sembla que "no caminen").

- que hi hagués una Coordinació entre els equips, formada per un representant de cada un d'ells. (Raons, suposo;

* assegurar un "control" dels equips, que no hi hagués algun de "panxes contentes". Que hi hagués, doncs, una crítica i intercanvi de la marxa.

* tenir un òrgan organitzatiu, tipus l'antiga Comissió Diocessana. Sobretot si es deixava l'assemblea mensual).

- "Obrir-nos a l'exterior". Tant de cara a altres comunitats populars, com de cara a un servei d'iniciació o "conciencització" en parròquies de barris. També obrint les nostres "Sessions de reflexió" mensuals, fent-les a un nivell més popular i buidant-les de problemes organitzatius nostres ("assemblea"). (Raons variades; per no morir-nos; per tenir una "tasca" i d'aquí trobar la nostra identitat; per fer un servei).

El punt fosc era la relació amb les altres Hoacs diocessanes i la Nacional. Madrid i València ens insistien en "participar" de la Nacional, per no trobar-se tant sols en una línia...

Aquella assemblea fou una espècie de sondeig de l'opinió; van

sortir aquestes grans línies apuntades i es va mostrar l'interès de "col·laborar" tots i cada un en algun "grup de treball".

I ara ve la d'aquest mes; es preparà una sèrie de "punts sobre organització" i inclús un "document de definició" (que no es va poder arribar a parlar-ne). La pega més forta, crec, és la que ja tenim com a vici endèmic el de començar tard i a un ritme lent; llavors van quedant per la tarda els temes forts, la gent ja té tard, i els crispa tant parlar d'"organització", i es fa difícil arribar a acords. Així i tot, crec que es pot anotar com a decidit;

A) Referent a l'EQUIP; Resulta que hi han 5 equips formats sols per gent d'Hoac. Però hi ha gent d'Hoac que està en "equips" (o mini-comunitats cristianes) que no són d'etiqueta Hoac. Només hi han 3 militants que no estan ni en un tipus d'equip o altre. Davant la realitat, ens semblà que l'important era que el militant estigués en un equip (Hoac o no) amb garanties de que li servís per revisar-se. Però, per tant, no es podia agafar l'equip "Hoac" com element "organitzatiu" ni exigible a tots.

B) La "COORDINACIÓ"; constituïda per un membre de cada un dels equips "Hoac", més dos membres dels dos equips "no-Hoac" que tenen més d'un militant "Hoac". Les reunions serien "obertes" per facilitar l'assistència dels no representats. Es fixà un dia per la primera trobada.

Funcions: - intercanviar la marxa dels equips,
- preparar les "assemblees" (reduïdes a dues l'any),
- preparar el "document de definició" (prèvia discussió en els equips),
- i potser (ja es veuria) encarregar-se de les relacions amb altres comunitats de la diòcesi.

C) "GRUPS DE TREBALL". Se'n feren tres, de moment;
- de preparació de les "Sessions de reflexió" obertes, mensuals,
- de "incidència en barris i relació amb altres comunitats populars" (això últim si no ho feia la Coordinació),
- de "iniciació i elaboració de materials de formació".

S'hi anà apuntant gent a cada un d'aquests grups, però, com que es va fer a última hora i precipitadament, va quedar penjat la "consistència" d'aquest "apuntament" una mica urgent, l'objectiu pel que es feia cada grup, i en què havia de consistir la tasca concreta. Aquesta indefinició va deixar un mal regust...

D) Sobre l'"HOAC". És el que quedà més penjat i el més discutit i, per tant, el que em costa més fer-ne un resum;

* Sembla que quedà clar que, en general, s'"acceptava l'etiqueta". Una

raó: "encara que canviem de nom, tothom ens dirà 'els de l'Hoac'". Raó pobre però que, per a mi, expressa haver superat un moment d'"horror al nom" que vam passar, i l'acceptació realista de la nostra pròpia història.

* Generalment també s'acceptava la relació informal amb altres gentes d'"Hoac", sobretot les més pròximes (Catalunya,...). El problema sortia quan es parlava de "formalitzar-les", de trobades "de representants", o de relació amb més llunyanes. Unes raons: "Aquestes trobades sols serveixen als qui hi van, no a la comunitat", "Val més trobar-nos amb altres comunitats de Barcelona, encara que no siguin Hoac; és el que tenim més a mà". La sortida oferida era que no es negava que hi anés "qui ho veia així" si no perjudicava això la marxa de la comunitat.

A partir d'aquí també es parlà de "com organitzar la pluralitat" que, de fet, som els de Barcelona, i quins mínims podiem ser els acceptables per tots per tal de seguir units. Resum, potser; no s'excloïa "rebre visites" (com la dels de Madrid o València), però alguns no veïen "dedicar-se personalment" a mantenir unes relacions estables, encara que deixaven en llibertat de fer-ho a qui "tingués aquesta afició".

* El problema gros fou la Nacional; les "quotas per mantenir alliberats" i la "pèrdua de temps en reunions d'un tinglado en el que no creïem", eren els obstacles més forts. Per altra banda, en canvi, hi ha la "sol·licitació" de Madrid i València de "jugar el joc" dins la Nacional. Què fem? Els engeguem a passeig? Si ens ho demanen, ¿no tenim els de Barcelona una responsabilitat d'ajudar-los?

Es ventilà, doncs, tots aquests aspectes de les "relacions exteriors", però va quedar penjat, i amb la gent cansada de parlar-ne i de sentir-ne parlar. Inclús s'havia apuntat a la pissarra, en les precipitacions d'última hora, un títol de "relacions exteriors" com a "grup de treball",... però no vam arribar a posar-hi cap nom ni molt menys a acabar de definir com i què voldria dir.

Per la pròxima reunió mensual es decidí començar a preveure ja un pla de "Sessions de reflexió", convidant a n'en González Faus, ja que podria ser sobre la "Cristologia" que està a punt d'editar. El matí es destinaria a això (Raons: "Comencem ja, no perdem el temps discutint-ho més!" i "l'atipament" de parlar d'organització). A la tarda s'acabarà (?) de perfilar els grups de treball i la Coordinació informará del "document d'identitat". Problema: ¿ens en sortirem d'una vegada en el clima d'"urgència" de la tarda? ¿No passarà que, com sempre, la "reflexió" ens resultarà tant interessant que es menjarà la tarda també i així s'anirà sempre ajornant una decisió sobre el què som i

què pretenem?

Així estem. Sembla, però, que és una "passa" general; tant pel que tu dius com pel que ens diuen des de Girona, sembla que hi hagi, actualment, una dificultat de trobar una "definició".

Aquí em surten tota una sèrie d'interrogants;

- Alguns dels militants de base que defensen l'Hoac, 'tal com la van conèixer', són gent que ha fet uns passos molt minsos, és un pur sentimentalisme "voler tornar a l'Hoac peninsular"? ¿Porta enlloc?

- D'altres, que "estàn tips d'organització", de fet ¿no s'arrepengen en que d'"altres" ja els hi organitzaran les trobades, sessions de reflexió, trobades amb altres comunitats? ¿No és un comodisme?

- Alguns dels que no volem perdre les "relacions exteriors" som "excàrregs" diocesans, és que enyorem el temps en que érem "gent important"? ¿és que aquestes "relacions exteriors" tenen per nosaltres 'rostre humà', són persones concretes, mentre que als altres els hi sòna a tinglado i burocràcia?

- Alguns dels que "volen partir de la comunitat", deixant-se de relacions exteriors, notes que, de fet, hi estan (a la comunitat) amb un caire "provisional"; no t'extranyaria que et diguéssin de que la deixen per anar a una altra, Llavors ¿val la pena "ballar" tant per tenir en compte la seva opinió?

- El perill d'uns pot ser el caure en el "tinglado per el tinglado", de tant "no voler trencar res del que hi ha", El perill dels altres pot ser partir tant de les "necessitats" ("vaig a la comunitat perquè ho necessito") que, a la que desapareix la "necessitat", desapareix la "fidelitat", ¿Burocratisme en uns? ¿Egocentrisme en altres? I ¿com es pot parlar d'això sense crispar-nos i sense acabar esgotats de "tant parlar del mateix"?

Total; creïem que era arribada l'hora d'una "definició" (per naps o per cols) i potser haurem d'aguantar un altre curs amb aquesta ambigüitat, deixant que la nostra voluntat d'unió, a nivell intern (que encara és la nota predominant, malgrat tot), i el mutu respecte pels "carismes personals" o opinions diverses sobre les relacions, juntament amb si anem trobant unes "tasques" a nivell barceloní, sigui el que ens ajudi a poder trobar més endavant el què som i el què volem.

Personalment em trobo només 'perplexe', no empipat ni angoixat, M'agradaria que trobéssim el desllorigador i veig que no l'acabem de trobar, és a dir; per a mi (potser com a "tècnic") no m'és problema que la realitat sigui "així", no em dedico a somniar o enyorar un altre tipus de realitat que "podria ser" i no és, No, L'únic que em fa pensar és; "què en fem d'aquesta realitat que és així" i "d'on ens pot venir

la llum per saber el que en podem fer", Llavors, la teva carta, i les notícies de Girona, amb els matigós diferents de cada lloc, m'ajuda a veure que es pot tractar d'un fenomen d'arrels més amples, ¿Quines són aquestes? ¿Com pot il·luminar la situació de Barcelona?...

Amb vocabulari teològic diria que segueixo creient que l'Esperit està en la comunitat (no sols en els individus) i és el qui la porta, d'una forma a vegades fosca per nosaltres, Però hi ha Esperit i "esperits", ¿Com discernir-los, al menys a la pràctica real, encara que segueixi essent fosc intel·lectualment? És a dir; em preocupa la fidelitat a l'Esperit, meva i de la comunitat; "bufi per on bufi", Crec en la seva iniciativa i l'accepto, Ell juga amb les blanques, com en els escacs, Nosaltres amb les negres, Bé, però ens toca jugar... ¿quina jugada cal fer?, Aquí la "perplexitat".

I, a nivell "místic", diria que potser sí que esperava, perquè ho creia així, que era l'hora de "tocar el pito" i que l'Esperit es manifestés... I no ha estat així, Errada, noi! Ara tinc una prova més d'allò que ja sabia per experiència; que l'Esperit no és domesticable, i que el meu caparró no pesca ni la meitat de per on van les seves intencions, Però l'Esperit hi és, I és en la comunitat, Veurem la seva pròxima jugada, I un dia veurem tota la partida sencera i ens en riurem de nosaltres mateixos i de les "sàvies jugadetes" que creïem haver fet, i d'haver confós els "esperits" amb l'Esperit...

Be, acabo aquí perquè m'embarcaria per les altures, Ja t'escriuré el "pròxim capítol" (la pròxima assemblea).

Records, com sempre, de la mare, de la colla, del periquito,... Saluda a l'Agustí, Digue-li, si et sembla, que passi algun dia a veure'ns...

Adéu,

Josep

Reus, 1 desembre

(1974)

Pep, en primer lloc busca juntament amb els de la colla un dia del proper mes de gener per venir jo. El que passa és que algun dissabte tindré que treballar, perquè fem turnos i me'n toca treballar un al mes, i el fotut és que no ens ho diuen fins l'entrada de setmana, Amb tot, molt serà, i ja miraré jo de combinar-m'ho, Mireu si us va bé algun diumenge, Jo tinc moltes ganes de parlar amb vosaltres tots, i en especial amb tu, perquè aquí cada dia has de fer nous plans i allò del

"subiecto" segueix dempeus i cada dia se'm presenta més cruament la realitat d'aquí, és que, per ara i tant, no trobo un mínim de comprensió, inclús amb la gent que se'm presentava "de fora" com a capaços d'arribar a un enteniment. Potser és una cosa a la llarga, però per ara i tant, no puc refugiar-me amb les meves reduccions, no puc anar sol, és el problema d'estar amb la gent d'aquí. Altrament potser ni comprendrien el perquè d'alguns plantejaments que mostro. Són així. El que penses està molt condicionat per la situació que vius. Ara estic en època de batibull, perquè hi han tornillos que no encaixen gaire. Tot, però, és fidelitat. N'estic segur. Potser sí que és aquest Esperit inoportú que ens fa passar mals ratos, que ens ofusca, tant difícil de saber les seves intencions, els seus perquès de les coses.

S'estan orquestrant campanyes perquè els de muntanya baixin als barris, i assegurar el tinglado. Però el que passarà és que aniran als barris la gent fastiguejada de les ruralies, amb una mentalitat que no ajudarà gaire a la nostra Església. Encara no he perdut la capacitat de sorprendre'm d'aquestes campanyes, però m'ho miro ja amb un to sarcàstic, com a impasse. Tinc la sensació que són els últims esbatecs per a paliar una situació que ja el tinglado considera causa perduda. No ho sé, però aquí no hi han tantes "entitats", tants "noms", tantes "comunitats" que entorpeixin el que està per acabar-se. Solament s'aguanta per la capacitat que puguin tenir - i la manya - dels governants. La seva força és la cohesió. A més, se senten avestruços i això els hi dona pau. Això és una petita família, i tots ens coneixem. Tard o d'hora, hem de donar compte uns dels altres. El que l'Esperit rebutja, són més capaços de rebutjar-ho nosaltres aquí, perquè no són ni quatre gats. La cotilla estreta es destrossa més aviat. No crec que la gent es dediqui a posar parxes. No hi veig ni capacitat ni ganes.

Llegeixo això i no sé si m'entendràs. Potser no, perquè ni jo mateix m'ho entenc. Estic empipat. Feu un esforç.

He cobrat la segona mesada, com aquell qui diu. Cada vegada tinc més "por", primera pel paro que hi ha a Tarragona, en segon lloc per la vigilància en que em tenen. Però tots són bons companys. Avui, dia 2, han començat a venir una tropa de cronometradors i inspectors i tenen la intenció de donar-nos notes com a l'escola de l'1 fins al 10. S'hi conta tot; eficàcia, dedicació, comportament... i així aniran les primes, és perquè vegis en quin lloc han anat a parar els meus ossos. Ja et diré si trec un suspens o què. Tothom va de bòlit.

Records a tots, un petó molt fort a la teva mare. Gràcies pel resum de la vostra trobada, i gràcies per la teva actitud. Un abraç d'en

Cisco

Barcelona, 10 desembre 1974

Sisco;

Llàstima un altre cop! Aquesta vegada també vaig rebre la teva carta l'endemà mateix de la reunió de la colla. Així i tot he pogut parlar amb en Sebastià i amb en Celoni sobre el dia de la teva vinguda i, per exclusió, preveiem que podria ser el 26 de gener. Veuràs; el 5 és la vigília de Reis, el 12 tenim convivència a l'Hoac, i el 19 és la vigília de S. Sebastià. En Sebastià, no obstant, està disposat a destinar aquest dia (19) en cas de que a les altres els hi anés millor que el 26. Total; el proper dimarts ho acabarem de decidir i et tornaré a escriure llavors.

Ara et vull continuar parlant de l'esperit i de l'Hoac. I la primera cosa és dir-te que ja no entenc res de res. Veuràs; a aquesta última assemblea les coses semblen haver pres un altre aire. Pel matí es va tractar de com fer les Sessions de Reflexió, amb en Casimir Martí, que en serà el "ponent". El tema clau del curs serà "Fe i Ideologia", molt lligat a "Evangelització". I, com a sub-temes a tenir en compte; "Jesús-centre", "Pregària", "Sagraments", "Lectura de la Bíblia", "Educació de la fe als fills", "Actitud del profeta".

A la trobada va venir en Santi Añó, un capellà tortosí que fa temps que volta per aquí, primer lligat a la ZYX i ara a la Hoac Nacional. Va venir amb dos joves d'un grup d'Iniciació que portava. Es veu que havien parlat amb en Palom i no veien, ni l'un ni l'altre, la raó de fer una "Hoac paral·lela" i més ara, havent trencat amb la ZYX en Santi. De totes formes ell "creu" en la Nacional i nosaltres, pel que et deia en l'anterior, ja veies com estavem...

Entre tot això, i amb les coses pendents de l'anterior que faltaven per aclarir i decidir, et pots imaginar com no m'esperava pas una "sessió de tarda", parlant d'organització, massa tranquil·la... Doncs bé, resulta que a la tarda es van anar formant pacíficament tots els "grups de treball" que teniem previstos; de les "Sessions de Reflexió", de "Iniciació i formació", de "Incidència en barris i relació amb les comunitats populars", de "Coordinació diocesana" (la antiga "Comissió"). A més, amb força claretat i agilitat es van assignar les tasques corresponents a cada grup.

El plat fort, però, era el del grup de "Relacions exteriors". A l'última assemblea la cosa havia quedat amb una forta insistència d'allò que et deia; "Si algú li agrada, que ho faci". El problema, doncs, que subsistia, de seguir així, era de 'a qui' representarien els d'aquest grup?, serien interlocutors vàlids de cara a la Zona, a altres

diòcesis, a la Nacional? Francament, havia arribat a una situació personal que m'era indiferent que decidíssim "trencar" o "quedar-nos". El que em dolia era aquesta situació ambigua a que podiem arribar a base de no saber - com jo em trobava en les reunions de Zona - si hi anava "per compte propi" o per compte de la comunitat. A més, també em dolia que es tractés per igual les relacions que 'de fet' hi han amb la Zona com les 'possibles' amb la Nacional. I, en el fons, el que em dolia més i fins hi veia una espècie de "pecat col·lectiu" era de que, pel fet de donar-se ara a Barcelona aquestes trobades de "Comunitats populars", més pròximes a nosaltres i amb facilitat de "trobar-nos-hi bé", ens arribés a importar un pito que València, Madrid (diòcesi), Bilbao, Tarragona i Girona ens demanessin "aguantar dins l'Hoac". El "pecat" el veia en que ens movéssim només pel que esperàvem "rebre" i no pel que ens demanaven "donar". No sé, però fa temps que tinc ficat al cap - i, personalment, ho crec com a part de l'ascètica cristiana - que s'han de tenir unes raons molt sèries per dir "No" a qui et demana algo.

Bé, després de tota aquesta disgressió, tornem a l'assemblea. L'encert, potser, fou que abans de nombrar l'equip de Relacions, es va demanar 'a cada ú' que digués si volia ésser o no "militant oficial" de l'Hoac, acceptant les Relacions existents dins d'ella, i que es mirés de "solventar" la nostra ambigüitat a nivell Nacional. Resultat: 'tots' (menys dos i els dos "iniciats" del Santi) van dir que "Sí". Aquí allò que et deia al principi que no entenc res de res... A més, 'tothom' (menys un) es va "apuntar" a almenys un grup de treball. I, a diferència de l'assemblea anterior que tothom marxava sense acabar-la, aquesta vegada es va acabar l'assemblea i la gent seguia per allà, la major part començant a fixar data de trobada del seu grup de treball.

Balanç particular:

- No sé com anirà ni què haurem de decidir sobre la Nacional, però almenys hi ha un "instrument" per poder arribar a estudiar-ho i decidir una cosa o altra.
- Tothom "té feina", i sembla que amb una certa "il·lusió".
- Es posa en marxa lo de les "Sessions de Reflexió", desvinculades de tot problema organitzatiu. A nivell intern pot ser una "desintoxicació", i ja han començat a convidar a altres persones i comunitats, ja que seran "obertes". Crec que pot ser un bon servei a l'Església del Poble.
- La propera assemblea-assemblea serà pel març. Espero que ja tindrà tot un altre aire.

Repaso tot això que t'he escrit i penso que potser, i a diferència de l'anterior, estic ara "massa optimista". I penso que no haig de perdre de vista l'experiència de "perplexitat", de "nit fosca", i no traduir aquestes esperances o, àdhuc, les seves realitzacions, en un triomfalisme humà. No. Ara com abans ha d'ésser una "atenció a l'Esperit" per a ser-hi fidel... M'ha anat molt bé també l'estar traduint l'Evangelí de LLuc (9,18-36) pel diumenge vinent. M'ha fet l'impressió de que és el moment en que Jesús, 'després' dels "èxits apostòlics" dels seus deixebles i de l'èxit personal de la multiplicació dels pans i peixos, té més necessitat que mai de 'pregar', per saber qui és i què ha de fer... I "la cara se l'hi il·lumina" en la Transfiguració, quan 'veu clar' el seu paper de Servent de Iauè...

Bé, ho deixo aquí. Com que ja t'escriuré (penso) abans de Nadal per concretar-te ben bé el diumenge lliure, ja et felicitaré llavors les Festes, Records de la mare i de tots...

Josep

Reus, 30 desembre

(1974)

Benvolgut Pap:

A mi em va molt bé de venir aquest dia. Ja ho tinc tot arreglat amb un company de la fàbrica. Ara, mireu com us va a vosaltres. Si per allò de trencar plans no us hi anés, digueu-m'ho, clar, una mica amb temps.

Òndia, tinc ganes de veure't, a tots, perquè estic ensopit de debò. Poc a poc vaig perdent inclús el llenguatge, el nostre, i aquesta última carta teva m'ha fet reviscolar una mica tot allò que m'era familiar. Però el que més mals de cap em fa, és el ser signe de qualcom per a nosaltres tan concret com la manifestació inconcreta d'aquest Esperit empipador, d'aquesta Església dels pobres, tan plena de l'Esperit i tan buida de gent. Vaja, que el que més em costa és de creure-m'ho, encara que hi tingui fe.

El fotut és que encara "faig" masses coses, i aquest signe, potser vàlid en el treball, resta ineficaç al barri, o qui sap si al revés.

La feina de la fàbrica, en sí, no m'agrada, no és la meua, i se'm deu notar entre els companys; però alhora m'hi sento bé l'estar enmig de tota la martingala. Sóc interrogat i alhora he perdut el complex de d'animal raro. Passo a ser un xicot sense aspiracions, que si demana

augment de sou és, no perquè ho necessiti realment, sinó perquè no vol que el robin... i així. Al començament, potser sí que havia adoptat una actitud de carregar-te a cuestas los pecados de la iglesia y los curas, criticats a lo bèstia. Ara m'he donat compte que jo en sé més, i de vegades en sóc més de bèstia que ells. Almenys saben que no estic d'acord amb tot això, i no vull que m'atrapin pel cantó moral; el bon nano. En fi, ja veus quin signe!

Al barri, em limito molt als grupets de nois i noies. És cert que sóc popular, "públic" (el barri és molt petit, i fa cinc anys que hi sóc); però no passa res. Fem saraus, ens divertim, fem revisió i improvisem sempre. No tinc cap plan. Tot està enlaire. Potser sí que hi ha algú que em comprèn, però ho dissimula molt. I n'estic molt content que ho dissimuli, si hi és. Potser m'he fet una peça de rutina. Em veuen pel carrer, jugo a dominò al bar, xerro molt. En fi, perdona que et digui tot això, no tenia intenció de parlar més del què faig.

Pep, mira, fa estona que tinc aquest paper a la màquina i me'l miro bocabadat, i no puc escriure-hi res, perquè no sé quina cosa comunicar-te. Dic; li diria això i allò, però no sé si val la pena. Et parlaria dels follons a algunes fàbriques i al barri de Bonavista i Torreforta, però és solament notícia. Et parlaria de l'angúnia que tinc quan penso que algun dia o altre em diran si em vull ordenar d'alguna cosa. Tot i que ho tens al cap, no deixarà de ser una sorpresa... Oració, silenci, pobresa, contemplació, lluita, socialisme, comunitat, militància, celibat, etc.

Bé, Bon Any Nou a tots. Sra. Pepita, visca! Jo m'auguro l'any de la beneiteria. Records a tots. A la Sra. Nuri també, i al periquito, si encara rutlla. Fa temps que no llegeixo res. Bé, estrenyem-nos les mans fins a la teva, i fins el 25 de gener.

Un abraç d'en

Sisco

Barcelona, 15 gener 1975.

Sisco;

He esperat a avui per a contestar-te, ja que ahir ens vam trobar la colla i es va confirmar la data. T'estric tot prenent el cafè abans de tornar al treball. Seré, doncs, una mica telegràfic;

- T'espero a casa el dissabte 25, a l'hora que sigui, ja que no penso moure'm. Només per anar a dinar amb els capellans.

- La colla sortirem el diumenge (26), a les 84 del matí, de casa. Anirem a Palau de Plegamans, on en Celoni "té" una casa amb llar de foc i tot. Ell s'ocupa de la carn i del pa. En Sebas, de l'amanida, els postres i el cafè. I jo del conyac. Ja veus el menú. Aquesta vegada ens ocupem els "homes" del dinar. Esmorzarem en ruta, en un bar.

- I ja està. Tot el matí el destinarem a xerrar i a escoltar les teves peripècies. "Esperances i angoixes" (com la Gaudium et Spes).

Altra cosa; a casa vam rebre una felicitació de Nadal dels teus pares. Esperava al menys poder contestar-lis, ja que habitualment no n'escriu cap de felicitació, però he anat de bòlit aquests dies. Digues-lis que l'hem rebuda i que, de veritat, els hi agraim aquest record que han tingut envers nosaltres.

Una altra cosa, finalment; En Xammar em va dir que m'enviaria unes còpies del "Reglamento" que s'està gestant a l'Hoac a nivell nacional. No les he rebudes encara. Si tinguessis oportunitat de veure'l (o de veure algun altre de l'Hoac), mira si me'n pots portar una el dia 25.

I res més. Me'n vaig a "pencar". Ja parlarem més llargament quan vinguis.

Records de tots, especialment de la mare. El periquito encara "xuta", i de valent; cada dues setmanes, o així, li compro un disc, ja que es veu que li agrada la música.

Adéu. Fins aviat, si Déu vol

Josep

Reus, 17-2-75

Benvolgut Pep:

Durant tot aquest temps han passat coses, no molt importants, però tinc la sensació que m'hi jugo una mica la pell. En primer lloc, ha vingut la "crida"; justament a la setmana entrant d'haver estat amb vosaltres. Bé, el bisbe no em cridà; va ser el Martí, però tant és, ja. El més sorprenent és que de principi està d'acord amb mi; Vés on vulguis, fes el que vulguis però que surti l'"experiència" bé. Perquè cal donar una imatge diocesana on pugui reflectir-s'hi totes les aspiracions o vocacions pel món obrer; que els capellanets i els "inquiets" puguin dir; Això és nostre! Ja veus que de la parròquia me'n deslliuro, però hi ha damunt tota una càrrega diocesana "que me n'he de fer responsable". En segon lloc; Els jesuïtes estan montant la Zona

Pastoral a Tarragona (deixo de posar entrecomillats) i m'han fet invitat d'honor, potser per l'assumpte de la encarnació diocesana. De fet, el plantejament no em desagrada, perquè tal com estan les coses, el salt de les estructures d'ara, de pastoral parroquial i dale que te pego a una altra situació més "contemplativa", potser es pot aprofitar aquest nivell de treball en equip - eficàcia mana - per a fer el canvi, i com a lloc de reflexió al trobar-nos amb l'impasse del que es porta a les mans. En la zona, es podrien "desenvolupar més favorablement els carismes personals", i així... En tercer lloc, el Tomàs vol marxar de la parròquia de Sant Pau i el Lara pràcticament no està en cap, i el Martí diu que faci equip amb ells, i jo dic que bueno, tot i que no ho veurem clar per molt temps per moltes raons que no val la pena dir. La cosa està en que estem buscant pis per algun lloc de Tarragona, sigui a Torreforta o a Bonavista o a algun barri nou. Però això del barri nou, fa una mica de por perquè no estàs "amparat" per una parròquia, i et poden encarregar de montar la barraca. Els pisos costen de trobar. Tot està subvencionat, s'ha de demanar a sindicats, a la delegació de no sé què, a la punyeta, o si no, un pis miserable et puja quasi al milió. Bé, res, ja veus.

A partir del mes vinent me'n vaig de Reus, i mentre no trobem pis, viuré a casa meua (per efectes de correspondència i tot, ja ho saps) a Tarragona. Deixo el barri amb una tristesa que no t'ho puc explicar. Ho he dit a algú i me'n dono compte que m'estimen més del que em pensava. Aquest és el meu tràngol d'ara. L'Agustí també s'afegirà al pis del barri de Tarragona, aquest estiu quan s'acabi el curs (vaja, sembla). Tot això veig que m'ha sortit de dir-t'ho amb to sarcàtic quasi, però m'amoïna molt, i no hi puc fer res. Són masses coses en tants pocs dies. També t'he de dir que avui el bisbe m'"institueix" en el ministeri de lector i acòlit i m'admet a l'estat clerical. Tomàs (continua el mateix to, encara, però sembla que va en sèrio). Als volts de la Pasqua, diaca, o sia el mes vinent. Mira, deixem-ho estar així i digue'm com tens el fi de setmana del 8-9 del mes vinent. Vindria i parlariem. Aquí només puc parlar de pastorals de zona, d'equips diocesans, i coses així, i tot plegat, un mal de cap. Et prego una estona, si pots.

Han fet una redada de plataformes. El Sementé n'ha sortit una mica malparat. Res d'importància, però. Molts records a tots, una abraçada a tots. Crec que estic en condicions de demanar-vos que pregeu per a mi.

Sisco

Barcelona, 22 gener 1975 (Error; era el 22 de febrer)

Sisco;

Bé, en primer lloc deixa'm dir-te que em va bé que vinguis el fi de setmana que dius (8-9 de març). L'únic que tinc i que no podré deixar és una reunió de Zona de l'Hoac el diumenge 9, però dura sols tres hores (de 10 a 1). És aquella que sol venir en Xammar i, a voltes, en Carmelo. Crec, doncs, que entre el dissabte i el mig dia del diumenge tenim temps per parlar. Confirma-m'ho, si pots, com també l'hora que preveus arribar el dissabte.

Certament que, pel que em dius, en aquests dies t'han passat una pila de "petites coses" que senyalen el començament d'una nova situació. I, com a tal, trobo lògic que t'aflorin una sèrie de qüestions que senyales i que jo resumiris així si no ho capto malament:

- "La recança del passat", en un moment en que, precisament, 'notes més' que no ha estat tant "inútil" el teu pas pel barri, és un "tràngol" d'una gran tristesa, però... Crec que val la pena gravar profundament, per al optimisme del futur, aquesta constatació que has viscut ara; el valor d'unes relacions personals no solen posar-se de manifest, amb tota la seva intensitat, en la vida quotidiana, només s'expressen i es constaten en moments excepcionals. En la vida de cada dia, doncs, no es "veu" això, però val saber, per experiència, que "hi és". Altra cosa, potser, seria que aquest "palpar" l'amistat et frenés de fer el canvi que, per altres raons, has decidit fer... Bé, deu ésser molt complexe tot plegat.

- "L'ambigüitat del present", Crec compartir amb tu per un costat l'alegria de veure que s'han difós tota una sèrie de traves que es preveien a la realització del tipus "d'home d'Església" que un veu com a evident. Però, per altre costat, aquesta facilitat no evita el dubte i el vèrtig de fins on un no està fent, o li faran fer, el "joc al tinglado". I diria, pel que visc jo, que aquesta ambigüitat no està plantejada per la 'barreja' de "jo" i "ells". No és un problema de "purisme" personal (comptant en que "jo" sóc el pur), sinó molt més a fons; 'dintre de mi mateix', al fer un pas, quina "barreja" hi ha?... El més fumut és que et trobes sense estris de poder-ho precisar exactament. I et mous més per una vaga "sindèresi" que per un "sorites" que voldries veure quadrat. Ensenyament que jo en trec; t'has de moure, per nassos, a base de "sindèresi"... i no deixar que s'apaguin les llumetes vermelles que indiquen que et mous per un camí tot ple de clots...

- "L'esquifidesa de les portes al futur", Apareixen unes portes; els jesuïtes, l'equip, l'Agustí,... que tot just es comencen a obrir. S'acabaran d'obrir o es tancaran de cop? Són portes al futur o a una "ratera"?... Altre cop la "sindèresi" i les llumetes vermelles,...

Reflexió que em faig, universalitzant; hi deu haver un transfons hamletia en aquestes situacions; "to be or not to be"... El fumut deu ésser quedar-se amb la "pose" hamletiana, com a "pose". L'important deu ésser, en canvi, 'valorar' les noves perspectives (doncs, de fet, 'hi són' i, en canvi, 'no hi eren!'), tot 'relativitzant-les' (doncs també, de fet, tenen les 'seves' llumetes vermelles!)... A nivell quasi litúrgic (o "contemplatiu") diria; "Celebrem-ho!"... però no ens quedem asseguts en 'aquesta' celebració, ja que "aquesta" no és 'encara' la celebració de les Noces de l'Anyell, No és "el Banquet", sinó sols "el pa del dia d'avui", tot i que és penyora d'aquell,...

Bé, ja m'he liat, com sempre. El cas, potser, és que les notícies teves les sintetitzo amb el que jo estic visquent aquí. I perquè tu puguis fer el mateix, al revés, t'escric ara notícies meves:

- El "Sector"; Les trobades conjuntes de "parroquials" i "no-parroquials" es van ajornant,... Els "parroquials" es troben a nivell d'Arxiprestat (és a dir; sense els de Montcada),... Dins del meu Arxiprestat sóc 'jo sol' que, sense "plegar", no estic en parròquia,... Total; que assisteixo a aquestes trobades arxiprestals,... Ara han començat amb un altre contingut; 1) Informació del "què viu la gent"; és un intent de 'partir de la vida' tal com es dona en els barris i, per tant, una valoració d'això i una constatació de que normalment el capellà 'no viu aquesta vida',... 2) Reflexió a partir de l'Evangeli, Això encara té una mica d'ambigüitat; l'"ofici pastoral" fa que es tendeixi més en pensar "què haig de dir a la gent a la missa" que veure "què em diu l'Evangeli 'a mi'",... 3) Qüestions de pastoral sacramental i demés. Total; és "porta" però "amb llumetes",...

Una notícia; enguany m'han tornat a incloure a la "Gallofa", en l'apartat de la "Parròquia de la Sma. Trinitat", però separat per una ratlla de l'equip parroquial,... O sigui que "consto" sense atrevir-se a dir "en què consto",...

- El "dinar dels dissabtes"; queda cobert majoritàriament pels extraparroquials. El Toni diu que se li apareix com una imatge de l'Església del futur donat el seu gran pluralisme; parroquials, extraparroquials, "plegats", "amb companyera", vice-monjos com jo,...

L'altre dia l'imatge fou encara més completa, doncs donat que després de dinar teníem reunió de "Claustre" a ca l'Enriqueta, per raó

de temps van venir a dinar amb nosaltres la Carme i la Mercè. Allò ja va ésser el "show" complet!... Crec que, posats a desconcertar, és l'únic que hi faltava,...

- Els "extraparroquials"; Fa una setmana que vam tenir trobada amb els del Besòs. Va quedar clar que, si en principi ens havíem trobat per la raó "d'haver deixat la parròquia" i, potser, amb una certa intencionalitat inconscient d'"organitzar" algo "'en contra de' l'estructura", ara ja havia desaparegut aquesta psicologia "d'autodefensa". Una pista, doncs, era deixar ja aquestes trobades. I l'altra, que s'acceptà, fou que ens continuéssim trobant els que volguéssim parlar del significat de la fe per a nosaltres. Així el tema proper serà; "Qui és Jesús per a tu?",...

- La Hoac; al fer "grups de treball" ha passat que la majoria dels "veteranos" estem en el de "Iniciació i Formació". Llavors ha sortit el dubte; "Iniciar", 'a què'? El nostre esquema fins ara era que la "formació humana" s'havia de trobar en les organitzacions obreres, i la "formació de la fe" en la Hoac. Però resulta que la persona concreta no està tan "classificada" així. Per altra banda es constata que la "formació" humana en les organitzacions agafa potser sols 'un aspecte' de la persona (el polític). I els altres aspectes? Els pot i deu donar la Hoac com a tal? Com es menja això? Aquí diria que vivim, a nivell col·lectiu, aquesta impressió de trobar "portes" i "llumetes vermelles" alhora,... El que sembla cert és que algo en sortirà de tot això. El dia 2 tenim Assemblea-Assemblea i potser veurem més clar per on anem tots plegats,...

Resum; altres vegades he viscut la mateixa impressió que ara; la impressió de que algo "s'està coent" en mig d'un "silenci impressionant". Aquí em surten totes les imatges de "vida soterrada", amagada, però que bull; verge encinta, gra de blat, llevat, Servent de Iauè,... l'"oreig suau" de Déu en el Sinai, el "petit foquet" d'un insignificant matoll però que no s'apaga,... Tot plegat sembla com 'un silenci ple de presagis'. Algo sortirà. No sé què ni com. Ja ho veurem. Mentrestant cal afinar el nas perquè "l'envàs de silenci", tant opac, no t'enganyi en el "contingut". Rès més. Fins la teva. Records a pares, germà, Agustí, Sementé,...

(El periquito m'està dient; "xrrrt, xrrrt!", Deu anar per tu).

Josep

(Principis de març de 1975)

Benvolgut Pep;

Només dues ratlles per a dir-te que el dissabte vindré vora les 6 de la tarda, El diumenge al matí ja m'he buscat tasca, No em dius si dinaràs o no a casa, En tot cas, si no és així, no patiu, que ja m'espabilaré, Tenim emparaulat un piset ja, a un barri nou que ja xuta per Torreforta, En fi, sembla que es comenci a arreglar una mica,

Ara, el fotut és a l'empresa, que es veu que ha baixat molt la producció i s'està parlant de despedits, Fet i fotut aquest mes fa el mig any que hi treballo, i amb tot, sóc dels més nous... Bé, parlarem el dissabte, eh? Un abraç a tots i fins aviat

Sisco

Tarragona, 14 abril 1975

Amic Pep;

He rebut les vostres felicitacions i us estic molt agraït, Mira, vint-i-sis i encara sense un pet que hagi fet mitjanament pudor, Són dies que reflexiones una mica i fas balanç, una mena de confessió general, i sobretot compares èpoques d'abans amb ara i coses així, Abans potser em movia per intuïcions, però ara n'estic segur de moltes coses o de una sola cosa o potser de res, però estic trobant l'alegria de les coses, de la lluita, de l'amor a tots plegats, l'alegria de la contemplació, del desert, l'alegria de l'esperança en la victòria de la nostra classe, l'alegria del no ser res per esdevenir quelcom amb tots, inclús l'alegria del no entendre ja res de res, Tan sols resta Crist i la seva pobresa alliberadora, A partir d'aquí, ja "tot és gràcia" i jo amb tots vosaltres, amb tots nosaltres, també, La nostra lluita a la fàbrica, als barris, és gràcia de Déu, L'Església dels Pobres és gràcia de Déu alliberadora, Els nostres perquè incomprendibles són gràcia, Ja no em planyo si m'ho jugo tot a una sola tirada, perquè n'estic segur de la victòria, de la nostra victòria, és la definitiva,

L'Agustí m'ha dit que us va veure i va posar-vos al corrent més o menys de tot aquest temps que hem estat de paro, He estat una mica fotut de l'esquena, res, però no vaig poguer venir a la boda ni el diumenge aquell de la reunió dels HOAC, Dijous sant vaig agafar l'alta, Ah! Els Peps i Pepites m'han passat d'alt; us ho dic de tot cor, encara

que els dies de baixa pensava sovint amb vosaltres, Bé, sempre és bo felicitar; doncs moltes felicitats a la parelleta ara i el que resta d'any i sempre, I per molts anys!

La feina a la fàbrica la tinc molt insegura, Comença la purga i el paro i l'encarregat em diu insistentment que faci les maletes, Veurem, L'altre dia vaig participar al "linchamiento" de l'enllaç, pobre home (per no tenir bolets per a linchar als mandamasos, suposo), Em va saber molt de greu, Li varem afeitar el mostatxo, Vaig pensar amb tu, perquè, ves, a la llarga pot ser també un company, Ja et dic, em va saber greu, però ens fa moltes putades,

L'assumpte de la ordenació ha quedat paralitzat, potser perquè d'abans de setmana santa no he vist ningú, El Dalmau diu que encara els hi falten papers i informes, Ja diran quelcom, Jo calculo que el mes vinent, potser per Pasqua ens ordenaran, sempre que estiguin els papers a punt i els informes favorables,

A finals de mes, si no hi ha res que s'esboqui, anirem ja a viure al barri, al piset que ens varem mirar, Resulta que d'amagatotis el van comprar els jesuïtes, però ara no sé quin follón tenen amb el Provincial que no els deixa mudar-se de pis ni de barri i no sabien què fer-ne, Així ens l'han endossat a nosaltres, Encara no hem discutit l'assumpte de l'economia, però crec que els hi pagarem lloguer,

Ah! de l'1 a l'11 de maig m'han donat vacances, i després 10 dies al juliol, No en tinc gaires ganes de fer-ne ara, però lo toma o lo deja, Així és que potser vindria a fer-vos una visiteta, Miraré d'anar a fer una visita a Vallbona, i fem també una excursió amb els aprenents, Potser l'Agustí vindrà,

L'Agustí poc a poc es va integrant a tot això, El diumenge passat varem anar a una reunió "àmplia" de grups i grupets per a parlar de les eleccions sindicals, La reunió va ser un follón dels grossos, inclús es va repartir "llenya", El que et deia és que s'hi desenvolupa molt bé en aquest ambient tant a nivell de crítica com de comunió, "Temo que empiece ya su chaladura", I prou, Una forta, forta, forta abraçada a la teva mare, un record per a tots i moltes gràcies pels piropos, Esteu invitats a la inauguració del piset a Torreforta, que se anunciarà pròximamente, També si s'hi escou, m'agradaria parlar amb vosaltres per les vacances,

A tots, adéusiau

Sisco

Barcelona, 26 abril 1975

Amic Sisco;

El diumenge passat tota la colla del "claustre" vam anar a dinar a cà la Carme (Bellvitge), és que ens va semblar bo de tenir, de tant en tant, una trobada així, sense anar escopetejats per l'hora i sense "tema", simplement de tipus amical. Després de dinar vam anar al teatre (a veure els Joglars; "Alias Serrallonga", Bo), i després, encara, vam tornar a Bellvitge a celebrar l'Eucaristia.

Allà vaig llegir la teva carta, que ens va agradar molt, i, en vistes a aquests dies de vacances que tens ara pel maig, i donat que no sabem quin dia feu l'excursió amb els aprenents, i donat que també ens era difícil poder conjuminar tots en un dia de festa, ens va semblar que lo millor era indicar-te el dia que tenim la nostra trobada de "claustre", a veure si t'era possible venir. Serà el dimarts dia 6, a les 8 del vespre, a casa. No cal dir-te que ens agradaria molt que poguessis venir-hi. Tampoc cal dir-te que, personalment, m'agradaria que estiguéssis alguns dies a casa. Tu mateix. Per si t'interessa i pots venir, sàpigues que el diumenge dia 4 tenim la Convivència els de l'Hoac de Barcelona, i el dissabte i diumenge següents (10 i 11) hi ha la Jornada Catalana.

Estic planejant "fer-m'ho venir bé" per agafar les vacances per tot el mes de juliol. Suposo que ho lograré. Ja parlarem, doncs, de les possibilitats de veure'ns algun dia.

Per la convivència del dia 4, donat que fem un bateig, m'han encarregat que prepari una xerrada sobre "els sacraments". D'aquí que és un tema en el que penso des de fa dies, i hi he trobat alguns aspectes que m'han cridat l'atenció. Una mica desordenats serien:

1.- L'home 'actúa'. Però hi han "actes" d'ell que tenen més un sentit d'"utilitat" (són 'mitjans' de cara a un objectiu). Però hi han altres actes que tenen més un sentit d'"expressivitat" (són "gratuïts"; esgoten en ells mateixos la "finalitat").

2.- Els "actes religiosos" són d'aquest segon tipus, i "els sacraments" són 'uns' d'aquests actes religiosos.

3.- La insistència postridentina en "els sacraments", 'en globus', ha produït: - una pèrdua de "relleu" dins d'ells (l'Eucaristia ha deixat d'ésser "el sm, sacrament" per ser "un dels set sacraments"), - una minusvaloració dels demés actes religiosos (s'ha oblidat inclús el nom de "sagramentals" i, en la pràctica, s'ha relegat a pures "devocions" o "assumptes burocràtics"; penso en la Consagració religiosa o en el nomenament d'un President a l'Hoac, p. ex.).

4.- La 'raó' d'aquella divisió en "sagraments" i "sagramentals" (el "ex opere operato") ha perdut, avui, tot interès. Cal redescobrir el valor de "l'acte religiós" 'en general', i, en tot cas, quina divisió 'de fet' es dona avui entre ells, de més significació.

5.- I trobo significativa aquí la divisió entre actes religiosos;

a) apoiats en aconteixements de la vida humana-familiar (naixement, casament, mort,...)

b) apoiats en aconteixements interns de la "institució Església" (ingrés de nous membres, reunions, càrregos,...)

6.- El Poble ha perdut interès pels "b)" ("Creo en Dios, pero no en los curas"), però manté l'interès pels "a)". ¿Fins on és l'expressió d'una religiositat autèntica, a través de l'únic canal "oficial" i tradicional que té a l'abast? El problema no està entre "Fe" (lo de l'Església) i "Religió" (lo del Poble), sinó entre "Religiositat autèntica" (dimensió misteriosa de la persona) i el "canal de resposta" a aquesta "religiositat" (¿fins on és "Fe"? ¿Fins on és "tinglado oficial"?).

7.- La 'Comunitat' pot, dins ella, trobar sentit als actes a) i b)... però la "sombra" del "tinglado" (b) i de lo "pur sociològic" (a) li crea dubtes, per altra banda, no pot deixar de referir-se a lo "universal" si no vol quedar reclosa en ella mateixa...

En fi, que no acabariem. Resumint diria només 'on és' el problema;

- estem 'marcats' per una divisió entre "sagraments" i "no-sagraments" que no respòn a cap problemàtica actual.

- en canvi, la divisió 'de fet' que es dona entre aconteixements "humans-familiars" i "eclesials", està encara molt verda i molt complicada d'analitzar.

Bé, I plego que tinc feina. Espero la teva resposta si penses venir alguns dies d'aquestes "vacances de maig" a veure'ns.

Adéu, Records de la mare, Records als pares, a l'Agustí, a... adéu.

Josep

Tarragona, 30-4-75

Benvolgut Pep;

Fa dues hores que tinc vacances. Fins el dia 10. Com que resulta que el diumenge 4 vindré a Barcelona, per a una reunió de la JDC (?),

si us sembla podria quedar-me fins la reunió (del dimarts, eh?). Després tinc intenció d'anar dos o tres dies a Vallbona i el dissabte faria cap al carrer Dulcet, a la jornada de la HDAC, Vet aquí les vacances! Mira, sembla que quan em poso en contacte amb vosaltres immediatament hi ha "crida general". Aquesta vegada va ser el bisbe que em va convocar el dimarts passat (dia feiner), a les 11 del matí a Montblanc, Toma! Vaig tenir que sacrificar un dia de vacances i anar a "casament" a Montblanc. Resulta que l'home està molt amoïnats perquè hi han molts capellans que li han dit "coses", que ell, amb tot, no té res contra mi, etc. El fotut és que la majoria d'aquests capellans són joves. Ja te'n explicaré de coses, coses molt significatives... Vaig tenir que experimentar altra volta aquella sensació de quan demanava feina per les fàbriques; ensenyar el cul. Almenys el bisbe sembla que em donarà "feina", tot i que els perills de la "pèrdua d'identitat sacerdotal" siguin incommensurables. Si d'aquí aleshores no passa res i l'Esperit no canvia de pensament, el 13 de juliol seré capellà, a Falset justament. De diaca no em va donar data. Potser per Corpus. Bé, i d'això ja n'hi ha prou.

Ja tinc les claus del pis! La feinada està en pagar-lo. A la fi, ha resultat una història molt divertida que ja us en faré tres pams.

La reflexió sobre els sacraments l'he trobat molt acertada. Jo penso que els sacraments també han tingut i estan tenint una càrrega ideològica i estratègica per mantenir l'estatu quo de la pobra Església. Per això tampoc lliga, cada vegada menys, amb la nostra Església dels Pobres. El celebrar és gratuït del tot.

Celebrem el poguer retrobar-nos de nou ben aviat. Fins aleshores, un abraç a tots, especialment a la Sra. Pepita, muà.

Sisco

Tarragona, 19.5.75

Benvolgut Pep i tots;

Suposo que l'agostí no s'haurà oblidat de dir-vos el dia i l'hora de la ordenació de diaques; almenys que hi hagi arribat a temps per a assabentar-vos tots plegats! Així, doncs, és el 29 a 2/4 de 12 a la parròquia més carca de tot Tarragona; la de St. Joan. Allí hi farem el shou. L'Esperit... No sé realment el contingut ritual a què ve, què pressuposa, el paper del bisbe... la comunitat i l'esperit a tots

nosaltres, pobra gent, Valoro, però, l'intent de lligar l'esperit donat als pobres i la ordenació. Si hi ha un sol Esperit, cal que se'ns manifesti d'alguna manera o altra. Som tan bèsties que necessitem tocar. I això pot ser la més insignificant, però no ho deixa de ser, manera que se'ns manifesti; a pesar de tot, de les incongruències i de les nostres bogeries.

Dons bé, encara que no m'hagueu de "posar les mans damunt", m'agradaria que hi fóssiu; més que res per allò de l'Esperit, de la comunió i sobretot de l'amistat.

Una altra cosa; tots aquests dies hem estat llimpiant el pis nou (piset). Solament hi manquen els llits (llitets) i unes cadires. Solament en tenim 3. No hem pogut acabar de treure la merda, perquè estava molt aferrada, però Déu n'hi do! Aquesta setmana, dissabte potser, ja hi viurem. Déu faci que el Lara i jo ens entenguem!

L'adreça (una altra!) és - i ja podeu escriure-hi -

Urb. Icomar

Bloque a VI

escal. 1 1-20

(VI en lletres romanes, com els alemanys)

Un poema!

Un abraç a tots

Sisco

(Juliol/75?)

Benvolgut Pep i tots plegats;

T'escric a Vallbona en la confiança que us hi trobaré, segons em diu l'Agustí. Ara, deveu parar per casa seva. La propera setmana al monestir, i l'altra vosaltres mateixos teniu la paraula. Aquí a Tarragona, us esperem amb llànties d'oli. Concreteu-nos dies. El mínim inconvenient sembla ser l'espai. Ja et vaig dir que a casa podria quedar-se la Sra. Pepita, mentre tu, hauries de dormir al nostre barri. El dissabte passat es varen casar el Jaume i la Miracle i ara són a Suïssa. Però quan vosaltres vingueu ja seran a casa, perquè hi fan estada mentre no els hi arreglin del tot el pis. Sobre això, vosaltres teniu la paraula.

Que com em va tot? Com tot, amb moments de lucidesa i amb moments ben fotuts; val la pena fer una mica de revisió, fer un balanç perquè si no t'ho proposes de tant en tant, els fets ens depassen i després no sabem gaire les conseqüències i resultats del que portem entre mans.

Resumint, fóra així:

- l'intern del piset; Tots plegats no ens acabem de trobar encara, per horaris de treball ben diversos, per considerar el Lara que això és solament un lloc dormitori,

(Encara vivim en massa contradiccions, Vull dir que de "línia" no n'hi ha cap de clara, Això, per una banda, és sa, però no em refereixo al "pluralisme enriquidor" sinó a una unitat bàsica i mínima de convivència i de "signe", Això és el que ens manca encara trobar),

- El barri; Hi anem entrant molt poc a poc, No tenim cap pressa, Crec que la gent comença a saber que al "bloque nuevo" hi viuen capellans, però ningú absolutament sembla interessar-li, La veïna ens deia si erem curas protestantes, Aquí ja quasi es viu més el ser protestant que el ser catòlic, (Al barri també hi viu un reverend pentecostal), Hi comença a rutllar una associació, amb mitjans escassíssims, patrocinada pel PC, inclús amb fuga de capital i tot (el tresorer els hi va fúmer el camp), Veurem si se'n surt del cop,

- Sector; Cada vegada ens estem distanciant més dels jesuïtes i dels josepets, Solament hem fet una reunió que va estar prou expressiva perquè hom perdés la il·lusió de tornar-ne a fer d'altres, Els jesuïtes solament estan per la tasca ideològica, patrocinant els grups independents i fent declaracions conjuntes amb tota mena de partits que hi han per aquí, Ens demanen constantment que ens definim per tal de saber si estem amb ells o no, A la pràctica, ja ho veuen que no estem disposats a seguir les seves consignes i comencen a treballar per allunyar-nos dels seus punts d'influència (grup d'Hoac sobretot, i militants que conec força), Això crea en mi moments de gran tensió, especialment una xerrada amb l'Angel en que "fraternalment" ens tiràrem els plats pel cap, i altres, Sense apenes fer res, la maquinària ideològica ens està ofegant, Els josepets han optat per ballar al sò dels jesuïtes, A nivell de sector, estan molt marcats per la obediència a l'orde i és impensable en ells, el deixar-se la parròquia i desistir del treball a l'escola com a professor o del treball a la fàbrica per motius del "trato directo con los clientes",

- Grups; Cap contacte amb la HOAC,

Ens han demanat col·laboració un grup de jovent de la Floresta, de Vilaseca i Bonavista, El que es pretén és agrupar tots aquests joves que van sueltos per, inicialment, organitzar diversions i tasques culturals, Però manquen mitjans, Nosaltres no els hi podem oferir ni locals ni iniciatives concretes, Aleshores han demanat ajut a la parròquia de Vilaseca, Són gent una mica tocada per plataformes i el PC, que els uneix la desil·lusió, Es troben en una actitud de rebuig

total a replantejaments a partir d'aquestes postures polítiques, No volen sentir parlar de "consciència de classe", del treball, del compromís, de la fe... De fet, però contenen amb nosaltres, i ens veiem sovint,

Franciscans, Sintonia, germanor, Pretenen retrobar avui i aquí el sentit dels fra menors, Quasi com nosaltres, Ells potser per obligació, per ofici, i nosaltres per esperit, Però al fons, és la mateixa situació de vida i el mateix sentit que donem a la pobresa,

Drets Humans, Els hem atacat tant fortament, que no crec que ningú els hi interessi trobar-nos (és simplement una sucursal del PC amb oficina al bisbat),

- Jo, Fa quasi un mes que sóc capellà i estic encara repetint-m'ho, La "dialèctica subjectiu-objectiu" és molt fotuda de superar-la, Almenys, els que estan en parròquies, no passen aquests tràngols, perquè no s'ho han de repetir tant, Esdevenen un fet, Jo esdevinc una interioritat, Fent balanç en un mes solament he casat al meu germà i prou de Eucaristies i sagraments, Avui és dissabte, i els fins de setmana, pesen una mica, No saber on anar, no tenir ningú per a poder celebrar la festa... Tot, sens dubte, ho superarem, De vegades m'empipo, però, A la fàbrica tampoc hi ha interès, és allò de cada loco con su tema, De vegades, algun graciós em crida: Padre, pésame el camión, coffo, que tengo prisa, I jo li faig: voy, hijo mio!

Voldria de vegades, que la feina a la fàbrica no fos tan totalitzadora, Hi ha mandra en llegir, en escriure, en rumiar una mica, hi manquen moments de lucidesa, de pregària... Sortir del treball, anar a comprar, fregar plats, fer el menjar, netejar, dormir... Tinc necessitat de creure que de tot això en sortirà quelcom, i per això ens ho juguem tot, No vull ni pensar que tot s'acabarà com la "comèdia de Falset" (l'altra), Valoro molt aquests moments d'imprecisió, d'aquest volar al buit, del viure el present sense cap estructuració del demà, Viure de desigs i d'esperances de salvació pel món obrer, per l'església nostra, Del tot deixats de la ma de Déu, però més segurs que mai que no errem el camí per a trobar-lo,

- Treball, Tensions amb encarregats i enllaços, Això fa que ben sovint el treball sigui incòmode i agre, Ens reunim tres i plantejem reivindicacions com; menjador, canvi de lloc del rellotge de marcar, etc, posant-li un èmfasi de verdaders revolucionaris, de tota la vida, Amb aquesta calor és esgotador,

Atenció! M'han augmentat una mica el sou, tot i que és miserable, va bé, I nou horari, Una setmana de 6 a 14,20 i l'altra de 2/4 de 8 a 2/4 d'1 i de 2/4 de 3 a 2/4 de 8 (i el dissabte festa aquesta setmana

tot el dia, L'altre turno no).

Setmana de l'11 al 17; turno de matí
del 18 al 24 ; turno partit
del 15 al 31 ; turno matí a los efectos oportunos.

Pot ser que el que ara ens manqui és allò d'abans "estar una hora davant el sagrari"; el simple estar a totes, davant el Misteri, i deixar-nos imbuir per ell i sentir-nos jutjats per l'Amor interpellant, present i fort, per l'Amor que està en els pobres que condemna i salva inclús sense paraules, ens cal experimentar l'única pau que no ens fa beneïts. Potser és veritat que allò de la manca de temps és manca d'interioritat. No ho sé.

Bé, deixem-ho estar així. Us desitjo que passeu bones vacances i que siguin senyal de les definitives! Ja ens direu el plan que teniu, i mentrestant, hem de patir aquesta calor que sembla no s'acabarà mai.

Un abraç molt fort a la parella. Fins aviat, vostre

Sisco

Records de l'Agustí.

Barcelona, 11 setembre 1975

Sisco:

He esperat avui per escriure't ja que abans d'ahir vam tenir la trobada del "Claustre" i així te'n puc donar notícies.

En primer lloc; tots estan sans i bons, i les vacances els hi han provat força. L'únic que no va venir fou en Celoni que, com ja sol ésser habitual en ell, resulta que tenia que fer un transport amb la furgoneta. En canvi sí que va venir la Pilar a l'hora de sopar per a explicar-nos a tots la seva primera consagració en la Fraternitat.

Bé, el cas és que entre la Carme i jo vam explicar el projecte aquell que et vaig dir de fer una trobada de "cèlibes-obrers". L'idea havia estat de la Carme i els altres encara no en sabien res, però els hi va semblar molt bé i ja ho estem posant en marxa. M'encarregàren a mi de redactar la convocatòria, però encara no la tinc feta ja que el diumenge m'haig de veure amb la Pilar i amb la Joaquina de Girona i recollir d'elles més suggerències. Quan la tingui feta ja te l'enviaré. De moment apunta el següent;

- El dia, si no sembla desavinent, seria el diumenge 30 de Novembre.

- El lloc ja el concretarem, però seria a Barcelona-ciutat.

- El tema, a més de les presentacions personals, es miraria de centrar en les tensions sofertes i les dificultats viscudes, tant en el que fa a l'"empalmar-se" en el món obrer com en les d'"entesa" dins de l'Església, i arribar a un intercanvi de les respostes o solucions personals, experimentades o previstes, en front d'aquestes tensions i dificultats.

Seria bo que si veiéssis a la Nuri (que està molt interessada en aquesta trobada) li féssis saber d'aquest avant-projecte, i també que ho diguéssis a l'Agustí i als franciscans, i llavors m'escrius dient-me què tal us va reservar aquest dia i si se us ocorreix alguna suggerència més.

Altres notícies; des del dilluns, i fins al final de mes, viu a casa un capellà mallorquí que porta tres anys a Alemanya fent la tesi sobre "Comunitats de base", centrant-se en les de Barcelona, i una de les que vol estudiar més a fons és la nostra de l'Hoac, Total, que tenim unes xerrades força interessants.

A mitjans de la setmana vinent, a més, també vindrà a viure a casa en Joan, un capellà de Montblanc, que ha de fer un curs de Filologia a l'Universitat de Barcelona. Com veus, sembla que estaré acompanyat enguany.

Bé, com que ja et tornaré a escriure quan tingui feta la "convocatòria" ja t'escriuré més coses llavors.

Dóna records als pares, germà, cunyada, Agustí, Jesús, als veïns de dalt, del davant, als franciscans, a la Nuri, al Martí, al Tomàs... Bé, a tothom i ja està.

La mare diu que diguis a l'Agustí que ella va escriure una postal pels seus pares, i que s'ho va passar molt bé al vostre piset, i que records de tothom, i que llàstima que a l'anar a ca la Pilar no passéssis aquell dissabte per casa per poder-te endur alguns estris de cuina, i que... Bé, potser res més per ara.

Adéu, ja em diràs quelcom sobre la "trobada".

Josep

Tarragona, 6 d'octubre 75

Benvolgut Pep;

He rebut les teves cartes, la teva felicitació pel sant i les fotos. Moltes gràcies. Després ja en parlarem.

Aquí a la casa ja comencen a haver-hi enrenous, no sé si per bé o

per no tant. Resulta que són quatre ja. Aquell xicot, el Toni, que és del curs de l'Agustí, un bon dia se'ns presenta i ens diu que vol montar la tenda aquí. S'ha buscat feina, i treballa de mecànic al Polígon. Però per això, hem tingut que trencar una llança davant les altes jerarquies, que comencen a sospitar. De fet, l'Agustí i aquest xicot són els últims d'una promoció que trigarà cinc anys a ser substituïda. Ens varen parlar de numerus clausus, de que si això per a ells és una experiència, que no s'agafi la línia, que no ens fem il·lusions, que hi ha molts llocs a cobrir, que ells podrien estar en parròquies iniciant reunions, catequesis i grups... Bé, estem aquí tots quatre. El Toni almenys intueix de que la cosa va per aquí, no n'està del tot convençut, però vol veure què dóna de sí tot això nostre.

Aquest fet i el que el Lara hagi deixat la patrona, ens ha obligat a dir a unes veïnes si ens volien fer el menjar del migdia. L'Agustí i jo ens ho arreglàvem, però quatre menjars i tots a deshora (tots tenim els horaris diferents) se'ns fa molt costa amunt. Mira!, així ho justifiquem. De fet, tots anem nets. Els franciscans viuen ara a 10 minuts de casa nostra, al barri del Pilar. Si fa o no fa, cada setmana ens trobem i sopem, i fem gresca i preguem junts. Aquest fi de setmana agafarem una tenda i ens anirem a la muntanya. Hem parlat llargament sobre la "convocatòria". Tot i que (ja ho vares veure) la cosa va madurant, ho veuen molt positiu. Potser ells encara no han arribat a copsar-ne el to conflictiu de la seva vida i la seva actitud, però poc a poc s'hi endinsen. Vindran tots tres a Barcelona, més que res, per intentar curar-se en sà. La Nuri em diu que s'ha interessat una xicota de Bonavista que és assistenta social. Jo no la conec. Com que els franciscans amb una "convocatòria" en tenien prou, l'hi he donat l'altra a la Nuri perquè li faci arribar a la de Bonavista. La Nuri diu que té problemes amb les de la seva colla; tenen por de que no sigui un nou tinglado. Ella, potser, t'ho explicarà millor.

Una altra cosa; cada dia que passa, se'ns fa més palès una mena de boicot per part dels capellans de la nostra postura. Hi han fets que no ens en sabem avenir. Pràcticament no se'ns compta per a res. Estem bloquejats. La gent aquesta parla molt de nosaltres i malament. El cas és que no ha vingut ningú a parlar i explicar-nos els seus punts de vista. El fet més significatiu, a part del que aquests dies aquí s'ha fotut un enrenou arrel de la situació de les execucions (homilies, llistes d'homiliables, de la gent progrè, que expressament no se'ns ha dit res), el fet significatiu és que fa poc s'ha fet una reunió de consell de presbiteri parlant sobre el "jutjar" el món obrer (els diaris en varen fer una referència). El ponent és en Xammar. Doncs es

varen passar mitja reunió parlant dels capellans obrers i de nosaltres. M'han dit que solament va tirar el capote el Martí per apoiar-nos. El consell, en pes, va demanar explicacions i altres bestieses, és inclús empipador de dir-ho. (Tot això sense obrir boca de res, nosaltres). Però nosaltres, ja tenim massa malsdecaps, i això és una mena de soslayo i edificació el parlar-ne.

Si veus a la Pilar, digues-li que he rebut la seva carta. Són cartes aquestes que fan descansar el cap en el Senyor, i ens reafirmen en el que són. Li dius, També li dius que li escriuré. Dóna records a l'Amadeu. Les últimes peripècies seves no les sé. Com té el cas?

I una abraçada a tots; a la teva mare i meva (tia buena!), a la colla, que ben aviat ens tornarem a veure, i rebeu també records de l'Agustí i de la tropa de Icomar.

Amic, teu

Sisco

Barcelona, 26 octubre 1975

Sisco;

Rebuda la teva carta. L'he dit a la Pilar el teu encàrrec. Ahir i avui està ella a Madrid a un "Pleno" de l'HOAC... Com pots suposar anem una mica de bòlit, ja que no acabem de veure com podrà lligar tot això de la "Organización" HOAC amb el nostre tarannà i la nostra història, però, per altre costat, tampoc veiem massa pervindre a la sola "Comunitat" que s'arribi a creure autosuficient. En el fons del fons arribo a creure que tota aquest tira i afliixa, sense voler "trencar" amb res, és el que realment forma la nostra vida. Cap "tinglado" ens satisfà del tot, però aguantem varis "tinglados" alhora... Sembla com si tot ho acceptem, i com si tot ho relativitzem. Parlo de l'HOAC, però podria parlar d'altres coses; i, tot en conjunt, et va donant un "talante" d'"etern pelegrí"; "hi ets", en molts llocs, i en cap t'acabes "d'asseure". I et notes "tibat" de molts cantons... però t'acabes acostumant a "viure tibat". Abans, quan senties la paraula "contradicció", t'agafava un "repelús" (que diuen els castellans) i miraves de "superar-la", d'evitar-la, o de trencar-la. Ara no. Sembla com si la paraula "contradicció" encaixi dins un tipus d'epistemologia que ja no és el teu... Bé, ara sí que veig que em començaria a liar amb disquisicions filosòfiques. Però algo hi ha per aquí, i sé que parlo de la meua experiència personal, però també d'algo que ensumes en

l'ambient (Comunitat, Claustre, etc.),

L'Amadeu té previst el judici pel gener, però ara, a més, han començat a haver "actuacions jurídiques" per un altre article d'ell al "Boletín" (el número sobre la pena de mort). Encara que tot això no ajuda a crear un bon estat d'ànim, l'Amadeu ho va encaixant força bé i es sent força acompanyat,

A l'empresa, aquesta setmana, he lograt els primers "èxits" com a "Representante sindical"; ja tenim full de sal·laris i un "tablero" amb una mica d'estanteria on penjar els papers que em vinguin del Sindicat i posar la "Ordenanza Laboral" i altres punyetes a la vista de tothom. És tot un món nou i en el que em moc bastant a les palpentes. No m'hi trobo còmode; tinc un "repelús" fisiològic a fer de "mediador universal", que és, precisament, el que esperen molts de mi; el jefe, que li solucioni els problemes "intel·ligentment"; molts companys, que els hi serveixi de "messies", sobretot a nivell individual... i jo que, enmig d'aquest aiguabarreig, crec que haig d'intentar un creixement de la consciència al ritme que permeten les coses. Aquesta setmana (que ha estat bastant intensa) diria que m'he dedicat a "fair play" amb el jefe i anar trencant l'ambient d'obscurantisme i de quasi-clandestinitat que imperava en tot lo referent als assumptes laborals amb els companys. I la setmana que ve, què? Doncs no ho sé, ja veurem. Tinc la impressió d'haver pujat a un tren en marxa i, mentre corre, vaig provant els mecanismes de la locomotora... amb tot el vèrtig de que, al moment menys pensat, sense voler, faci tocar el "pito" del tren o toqui el mando del desenganxament dels vagons... Així estem,

Celebrem (amb el Sebastià, que per diverses raons fou l'únic que vingué a la reunió del Claustre passada) el fet de que et vagis trobant més acompanyat; el Toni, els franciscans tan a prop... Qui ho havia de dir quan vas "aterrissar" a la residència de Reus? Inclús notàvem que, malgrat tot el maremàgnum del consell presbiteral i "otras hierbas", ens explicaves aquests fets amb un major sentit de l'humor i amb una major serenitat-seguretat-afirmació-tranquil·litat-pau... interior, que no provenia sols d'una "opció" personal (que sempre queda el marge de preguntar-se si un està boig) sinó d'una situació ambiental que t'hi ajuda. Potser és allò de la "comunió dels sants" que en parla tant la Joaquina de Girona,

He pres nota de la vinguda a la trobada de la Nuri, de la seva companya, dels franciscans i de tu i l'Agustí. Si hi ha alguna altra novetat ja m'ho faràs saber. S'ha creat una expectació impressionant; són ja un parell de dotzenes de persones interessades en venir-hi, malgrat que no n'hem volgut fer gens de propaganda, al contrari. Però

és que la gent "s'ho ha anat dient" i han anat sortint persones que, pràcticament, reclamen el dret d'assistir. I tots són d'aquesta gent "grisa" que mai ha despuntat públicament per a res, però que ha conservat aquesta fidelitat interior a uns punts de referència que "hi creia" personalment... Potser aquí també hi ha jugat aquella "comunió dels sants" de la Joaquina...

Una notícia (que crec que no te l'havia dit); en Celdoni s'ha marxat a fer d'ermità. Sí, tal com sona. Resulta que al barri on estava hi havia fet abans de capellà "secundum ordinem Melchisedech" i això feia de que se li fés difícil "ésser un més" allà. Per altre costat ell s'havia plantejat d'anar a un barri on pogués partir d'un "anonimat oficial", però li sabia greu "plantar" el barri per un altre barri. I, per altre costat, a ell li feia sempre gràcia d'anar al món agricultor, fer de pagès. I, encara per un altre costat, sembla que té unes relacions molt fortes amb els seus germans (ells li van comprar la furgoneta). Total; els seus germans, aconsellats per ell, han comprat una masia a prop d'un poblet perdut una mica més amunt de Vic i ell s'oferí a fer-hi de masover, cuidant el camp i criant gallines. Diu que pensa estar un any així i després veure a quin barri "aterrissa". Suposem que el marge de temps (un any) no el deu tenir fixat gaire exactament. De fet li fa molta gràcia aquest tipus de vida... Ja veurem. Pensem anar-lo a veure alguns cops i el tenim convidat a la trobada del 30 de novembre, però no sabem si les gallines li ho permetran,

La mare ha estat molt contenta de que també la consideris "teva". Diu que et posi: "Molts records, una abraçada, i gràcies pel piropo".

Records a tots, tots, i records de tots, tots. Procura fer més bona llera a l'escriure la direcció si no et vols gastar 3 peles més de "sellos".

Adéu, fins a la teva, oi?

Josep

Tarragona, 14 de novembre

(1975)

Benvolgut Pep:

Durant tot aquest temps, ens han passat moltes coses, com pots suposar, de bones, de no tant, de petites crisis, de no tant... Potser ben mirat, se'ns comença a fer una mica difícil el silenci. Anem canviant molt, a passos agegantats, i ho noto perquè ja no sé el què em pesco ben sovint. Potser et dic tot això influenciat una mica per la

decisió del Lara de deixar-se de capellà i deixar-nos a tots empantanegats. Hi havia moments, ja ho saps, que semblava que pràcticament això s'ho prenia molt seriosament, però d'altres, sobretot aquests últims mesos, semblava que s'anava replantejant el seu sentit personal dintre el nostre ambient i també se li notava un gran canvi en el diàleg, en les postures, en les ganes d'avençar junts. Sens dubte, que de la feina n'ha fet un absolut fins arribar a la conclusió de que no es pot "fer" de capellà i treballar (justament nosaltres que no en fem de res!). En fi, que no veiem gens clar. El Martí em va dir que això era donar-nos un cop mortal, a la nostra "experiència", als que treballem. I per aquest cantó, que fins ara no ens causava cap conflicte interiorment, potser caldrà cremar uns quants cartutxos. Altrament, el Lara mai com ara s'havia trobat més acollit. Són anys de soletat i d'inseguretat. Per això hem decidit que resti amb nosaltres mentre es vagi aclarint una mica el què ha de fer, tot i que acceptem el risc dels plantejaments negatius, del pessimisme, etc. Personalment, això m'ha petat als nassos i n'estic una mica cuit. En tres o quatre mesos que sóc capellà, la cosa ja me l'he plantejada no sé quantes vegades i m'he tingut que afirmar a mí mateix quasi dramàticament, diria, Yo sigo, i t'ho he de dir, a tu i a tots, a pesar de tot, potser perquè no ho veig gaire clar, per sempre. Però no et pensis, que estic al fons content, perquè ens ajuda tot això a ser més fidels al Crist dels pobres i al nostre món... Em falta bagatge, ja ho veus, això és un sortir de l'ou, que no t'ho imaginaves simplement tan fotut. Al fons, res.

Varen venir el president nac, de la Joc i el Tano, Noi, no ho veiem clar, per les raons de sempre. Diuen que si nosaltres no comencem la Joc a Tarragona, ningú més ho farà aquí (i això ens empipa). Amb tot mantindrem relacions, ens enviaran material, etc. Els dissabtes a la nit, celebrem l'Eucaristia aquí a casa amb els franciscans, la comunitat, i gent una mica extraviada, i comencem a ser un grupet concret. Ens comencem a entendre perquè som gent de massa bona fe. Som senzills, assequibles, oberts, i tenim ganes d'ajudar-nos i compartir tot el que tenim i som, sense gaires plantejaments ideològics, potser perquè no en sabem fer, gràcies a Déu. Això m'anima, ens anima a tots nosaltres i molt!

Els qui vindrem a Barcelona a la trobada (apunta a l'Antoni de casa), ens hem reunit ja dues vegades i també ens hem rigut molt. La noia de Bonavista també és IMS, i treballa en una escola professional, és basca.

A la fàbrica dos aprenents van tenir un accident de treball, i

encara ara estan molt greus, aquí a Barcelona, al Valle Hebrón. Hi va haver una explosió i els va agafar de ple. A punt de dinyar-la. Varem fer una assemblea per parar, i solament érem 13 de 200. Desmoralitzador, i molt! L'enllaç el tenim a la presó perquè ens ha sortit un lladret de magnetòfons, encara fem 48 i dos de recuperació i això ja no ho aguitem.

Arrel de tot això de Franco, el bisbe va demanar a tots que preguéssim per la seva salut, i no em vaig estar d'escriure'l dient-li l'accident i la gravetat dels dos aprenents; més que res, per accentuar les contradiccions. Encara no m'ha tornat contesta. No vaig poguer per més que dir-li el què era el sofriment, el què pateix la classe obrera... no sé, estava empipat.

Carai amb el Celdoni! Potser hi acabarem tots així, cuidant gallines, almenys ho espero. Si decidiu un dia anar-lo a veure, m'agradaria anar-hi jo també i aprofitariem el viatge. L'Agustí també en va quedar sorprès, però a la llarga no n'estem tant, veient tal com va tot.

M'escriuràs, abans de veure'ns, dient-me si hi ha alguna novetat? Molts records a tots, Sra, Pepita, muà! (ojo el fred, mitges al canto, no surti sense elles al carrer), a tots. Si veus l'Amadeu, també, clar.

Potser ens falta dir allò de que tot és gràcia, i morir.

Una abraçada,

Sisco

M'ho deixava; diuen que en casos com aquests del Lara, hi ha d'haver molta discreció. Ves, doncs vale, eh!

Barcelona, 4 desembre 1975

Sisco i companyia;

Quan m'escriguis mira d'incloure'm el nom i cognoms i adreça dels tres franciscans i de la companya de la Nuri, per a poder fer la llista completa dels que ens vam trobar el diumenge passat. Llista que, en la propera carta que t'escrigui, us l'enviaré, tal com vam quedar.

Què us va semblar la trobada? Per ara només tinc la impressió de la Pilar que ens vam veure ahir i em demanà que li expliqués la sessió de la tarda, ja que ella no s'hi va poder quedar. Li va agradar, s'hi va trobar bé en aquell ambient, malgrat constatava que el seu procés era, en general, invers al de la resta; ella, de treballadora a religiosa, la resta, de religiosos a treballadors. Això feia que les tensions

viscudes fossin diferents i, per a ella, fou un enriquiment aquest veure altres "itineraris". Els punts de referència eren els mateixos, però viscuts en un ordre distint. Constatà que tots erem "una mica franciscans".

A mí, personalment, m'ha fet pensar "el que no fou" la jornada; era una trobada de religiosos-obrers i per a parlar de tensions viscudes. Un pensa això i imagina qualsevol altra dinàmica de la reunió, distinta de la que es va donar. Per exemple; no fou una reunió de "contestataris"; no s'exaltà el compromís polític ni es cridà a ell; no erem gent massa "estripada" per dintre; no es va anomenar quasi cap vegada la paraula màgica "alliberament"; ningú tenia una actitud de "trencada" amb la pròpia institució (més; tothom estava convençut de que era fidel al propi "fundador"); per això en cap moment aparegué la nostra trobada com un "recanvi" de la institució en la que cadascú estava; no hi havien "urgències"; tothom era conscient de que hi havia un camí llarg a fer. Ningú tenia la impressió d'haver descobert la sopa d'all.

M'ha fet pensar, també, en que "algo ha canviat" en això que es segueix anomenant "capellà obrer" (o "monja obrera");

- Els primers, els de la "missió de França", anaven a "evangelitzar" el món obrer. Al menys recordo que fou la primera motivació.

- A Barcelona, pel que recordo, la motivació de treballar fou, en primer lloc, per a deixar la paga de l'Estat; per un sentit d'independència econòmica del nivell oficial. Així no es plantejava específicament el treball manual, sinó el "guanyar-se la vida com tothom", en qualsevol professió amb tal que fós "civil".

- Poc després, però, prengué un contingut polític; s'anava a treballar 'per a' aportar una crida a l'alliberament. Això va fer que, en la mesura que l'"obrerisme" fou criticat des d'un angle d'eficàcia política, fàcilment s'agafaren altres professions "des de les que es podia fer més". En especial des de que es començà a parlar de la "lluïta ideològica".

- En canvi, en la trobada, es notava un altre ambient. Diria que aletejava aquella primera imatge de "encarnació". Però no com un mitjà per a fer altra cosa, sinó com un fi en ella mateixa; "l'encarnació per l'encarnació". Més; hi havia una consciència de "re-encarnació". No s'anava a "plantar-se" en un altre món, sinó a re-tornar al món del que un, accidentalment, havia sortit. Per això, potser, no hi havia gaire ni l'idea d'anar a "aportar" algo (que seria el cas d'anar a un "altre" món), ni l'idea de "fer un sacrifici" (que seria el cas de quan un 'deixa' algo que "valora", algo que "forma part d'ell". No, més aviat al revés era; anar a re-trobar-se un mateix).

També m'ha fet pensar el fet de que, a més de trobar-hi un sentit "religiós" (de pobresa, d'aposta escatològica, del "Déu del pobres",...) també s'accentuava, per part d'alguns capellans, la intuïció de que hi havia un sentit "ministerial", "sacerdotal". Això no quedà gaire explicitat, però sí afirmat. Potser hi hauria, de fons, l'idea de que el capellà "representa l'Església" i, el fet de que un (capellà) treballi, és, en certa manera, "plantar l'Església en el món obrer", no pel que puguis fer després, sinó "ex opere operato" ja. No sé.

També em cridà l'atenció el fet de constatar tots de que "altres ens havien ajudat" i la consciència de que "la cosa va per aquí", és a dir; ningú es considerava un "heroi", ni un "superstar", ni un inventor de la sopa d'all (ja ho he dit abans). No era res que nasqués "del poder de l'home, ni de voluntat d'home". Era la constatació de "prendre part" d'un oreig que 'es dona' a l'Església (l'Esperit?). I de que "no vas errat".

Finalment, he pensat en els "talants" amb que s'agafaven les dificultats i tensions ja viscudes, les que s'estaven vivint, i les que es preveïen. I en el descobriment d'alguns "mecanismes de defensa" per part de les persones que creaven aquestes dificultats. M'ha recordat aquell troç de diàleg de Jesús a Nicodem, quan aquest li demana "diàleg" per a veure si Jesús s'apunta als fariseus, i Jesús li ve a dir, en un cert moment: "Mira; dialogar vol dir posar en comú, intercanviar, el que cadascú, pel seu cantó, ha descobert. Suposa, doncs, prèviament, que cada un 'creu' que el que "diu" l'altre és quelcom que "sap". I que el que "afirma" l'altre és quelcom que ha "experimentat". Però en el nostre cas resulta que, de partida, vosaltres ja poseu en dubte les nostres afirmacions! Com podem "dialogar"? Com ens podem entendre en coses de fons si constatem que els arguments més evidents ja els poseu en entredit pel simple fet de que provenen de nosaltres?..."

Bé, res més. Estigueu bons. Records a la família i als demés coneguts. Records de la mare. Adéu.

Josep

(23/1/1976)

(Amb un retall de diari amb declaracions del seu bisbe sobre plegades de capellans obrers, després de renunciar al sou oficial).

Benvolgut Pep;

Ja sé que esteu bé. Per telèfon, quan puc. A veure si aquesta setmana que vaig de matí et desperto algun dia, si tinc sort de fer-ho.

Les teves comunicacions sobre la trobada han estat molt interessants, sobretot per la seva "plasticitat"; ens van ajudant a reflexionar. Inclús el Martí Vicari s'hi ha engrescat força, tot i que encara no l'entem gaire. No crec que s'ho prengui com a joc, que sigui insincer quan ens parla de que ell més que ningú, potser, viu a flor de pell la contradicció amb la institució. Però no és el mateix, perquè se situa en una altra perspectiva que la nostra. Ell també vol reflexionar amb nosaltres en l'aprofundiment de l'aspecte ministerial que apuntàvem, però no arribàvem al fons. Nosaltres necessitem més que mai, ara, degut a tot el follón del Lara i la reacció dels capellans - francament pessimista respecte a nosaltres - aprofundir i apuntalar-nos. No per mi mateix, que sóc d'una altra pasta, sinó pels amics nostres que ens trobem en comunitat, a la fàbrica, al barri, és que la nostra postura deu sonar com una crítica al ministeri que s'està fent, que fan; i això vol dir que hi han tornillos que no estan del tot ben ajustats. Sens dubte, que exercir el ministeri de la paraula en el silenci i la pobresa és una cosa que no s'entén gaire. Potser és contradictori. Ser un pobre amb els pobres no té "mèrit". Les nostres capacitats les hem de fer treballar - d'aquí la formació - inclús en el món del treball. No val l'anorreament, el simple compartir, l'estar, el compromís contemplatiu. Els trets ens venen d'aquestes crítiques, però per altra part, teòricament, es rebutja el paper del lideratge, i no són conseqüents. Tu creus que algun dia ens entendran?

Els de la Joc m'estan assetjant. Ara viu amb nosaltres un xicot de Madrid que treballa aquí de "prestao" i ens atabala de mala manera. El Tano està també molt damunt nostre i esperem visita de "altos mandos" de la organització. El dia 8 hi ha una reunió de consiliaris a Barcelona. Que hi vagi, que hi vagi! I la veritat, no ho veig clar. Perquè si és una alternativa de classe, o organització de classe, tal com la defineix el madrileño, no té sortida com a moviment juvenil; si és moviment educatiu del jove treballador, com diuen els papers, la finalitat no pot ser en sí mateix, sinó que el militant ha d'anar a raure en una organització de classe (i a això no s'hi està d'acord). I no ens posem en la C, que això ja s'ha bandejat de principi, perquè un jove que solament busqui la Joc per a una revisió de vida com a cristià tampoc hi té cabuda. Voldria esbrinar, i no en trec aigua clara, què hi ha al fons de tot.

Tot això em fa pensar que l'esperança de l'Església no està ni en

els bisbes ni en els capellans, amb tot el seu dinamisme o el seu gran silenci, sinó en l'evangeli viscut pels pobres, sense nosaltres, a pesar de nosaltres, a vegades. Cada dia més veig un Jesús entossudit en l'home.

Ja sabeu que sóc oncle. L'oncle capellà! L'altra cara de la moneda és que la tia Carme de Falset té càncer greu. Tot això ho he viscut aquests dies molt de prop. Estic llegint Job, i ara no l'entenc.

Ja en parlarem, però us avança que el dia 7 vindria a Barcelona, potser amb el Manolo madrileño. M'agradaria veure al seminarista de Saragossa, Pep, m'hauries d'ajudar a concretar una hora amb ell. Molts records a tots. Penso escriure a tothom. Però em costa tant!

Una forta abraçada

Sisco

Barcelona, 2 febrer 1976

Sisco:

Vaig rebre, per fi, la teva carta. Em sembla que fou a l'endemà d'haver-me telefonat. M'ha fet gràcia el retall de diari; sembla que vulgui dir: "Que per diners, que no es perdin vocacions!"

Bé, fins ahir no vaig poder connectar amb els aragonesos. Els 2, 1, de moment, ja m'han ofert dues possibilitats de veure'ls i parlar; Una; el dissabte a les 6 de la tarda. Dos; el mateix dissabte, però a dinar (allà les 2 o les 3). No sé quin horari de treball fas el dissabte i, per tant, no els he pogut dir a quina hora t'aniria millor. Per la seva part, com que també estan interessats en veure't, estarien disposats a deixar alguna altra cosa si no t'anés bé cap de les dues possibilitats. Total que, concretant;

- En principi hem suposat el dissabte a les 6,

- Si poguéssis estar aquí per dinar, m'ho dius, Jo els avisaria (i avisaria a la mare per preparar el dinar),

- Si no pogués ésser cap d'aquestes dues coses i em pots avisar, fes-ho, que així jo ja els podria avisar a ells. I si no pots, ja mirariem d'arreglar-ho a l'hora que vinguessis (o vinguessiu, amb el Manolo),

La trobada crec que és a la tarda del diumenge. El Tano (que m'ha dit que et pensava veure aquest dimecres) possiblement t'oferirà de dinar amb ells tres. Jo, pel matí, tinc la convivència a l'Hoac; també hi ets convidat si vols. Bé, em sembla que ja són suficients dades per a que puguis començar a fer els teus plans. Ah! i no cal dir que us

comptem a sopar i dormir el dissabte.

Ahir vam tenir la sortida de l'"equip" d'Hoac (la Pilar, l'Alicia xaveriana i jo). Vam llegir la teva carta, també la vaig llegir el dissabte a la trobada del "claustre". Ens va agradar molt allò del "compromís contemplatiu" i lo de "un Jesús entossudit en l'home", (a pesar de nosaltres, a vegades). Fou curiós, a l'equip, abans de llegir la teva carta, també ens va sortir espontani aquest aspecte. I parlant amb en José Luis (l'altre aragonès), també, Deu ésser que "la cosa va per aquí".

Notícies; a l'"equip" d'Hoac ara se'ns hi afegirà la Joaquina de Girona, Raó; la Pilar i jo fèiem, de tant en tant, alguna sortida amb ella, i la nostra trobada d'"equip", amb l'Alicia, consistia també en una sortida. Com que hi ha suficient sintonia, hem proposat fer una única sortida tots quatre, i els hi ha semblat bé. No sé si aquest estil és molt "ortodoxe" com a equip d'Hoac, però ens va molt bé.

Altra; a Vallbona vaig conèixer, fa temps, dos xicots, i ara me'ls he tornat a trobar ja que fa cosa d'un mes que viuen per aquests barris. Procedeixen dels escolapis, però "no els hi anava" la institució i porten temps intentant viure "religiosament" (celibat, contemplació, etc.) dins el món obrer. Un (amb títol d'enginyer) treballa recollint els "quartos" de les cabines telefòniques. L'altre (que és mestre) treballa d'escombriaire. N'hi han de més "xalats" que nosaltres!... Total; que si podem coincidir amb l'horari, vindran a la nostra trobada del "claustre".

Altra (ja te la vaig dir); el 25 s'ordenà l'Isidre. Ahir també hi hagué una ordenació al nostre sector. No! vaig notar massa la diferència; en aquell era la comunitat (de treballadors) la que estava present, en aquest eren familiars, amics, coneguts, ... Gairebé ningú del barri i, certament ningú dels que conec que "es mouen". Aquella ordenació molt simple, d'estar per casa. Aquesta amb moltes albes, concelebrants, etc.,

Altra; arrel, potser, de l'article a Correspondència, em vaig trobant algun seminarista o capellà nou que "vol parlar amb mi". Veurem en què para. Però sí que tot això m'ha fet pensar en el que dius: "Tú creus que algun dia ens entendran?"; no puc assegurar-ho (i menys a Tarragona), però sí que tinc com una mena d'impressió de que no estem tant lluny de les intuïcions profundes d'altra gent que també va cercant. Diria que aquí s'hi juga molt la virtut de la "hipomené" (apa, mato, agafa el diccionari grec!), que normalment es mal tradueix per "paciència". I no; és més aviat la "constància a pesar de". Sant pau l'anomena bastant. I recordo que també surt a l'Evangeli a propòsit del

gra caigut en bona terra, que "dóna fruit amb 'hipomené'."

El que tenim una mica xafadot ara és en Sebastià. A part de que físicament el molesta molt un dolor a l'espatlla, resulta que a varis nivells es troba sol; a la seva Associació de Veïns ha tingut que enfrontar-se amb altra gent, i pràcticament en solitari, i, per altra banda, el company que vivia amb ell (en Miquel) es casa. I en Celdoni està d'ermità, ... Imagino que aquesta situació deu ésser molt fumuda, i més pel Sebastià que és una persona que si no comparteix es mor.

Bé, acabo aquí. Ja tindrem ocasió de parlar una mica de tot, Records a tots, Records de la mare; tenim present la teva nova situació de "oncle" i l'enfermetat de la teva tia.

Adéu, fins aviat si Déu vol.

Josep

Barcelona, 22 maig 1976

Sisco;

Encara que possiblement baixis (o pugis, no sé com va) algun dia a Barcelona, t'escric ara aquestes quatre ratlles només per a que tinguis un full-recorder que vam fer pel Patxi.

No t'escric més perquè arrel de tot això (bé, és que, a més, s'ha mort l'Abelard Sayrach, de la Trinitat Nova) tinc una pila de coses atrassades i, per acabar-ho d'arreglar, amb l'Amadeu ens hem embrancat a intentar fer un llibret sobre el Patxi, a publicar en l'Hoac.

Només, tal com et vaig dir, que el dia 30, que prevèies venir, tenim la sortida amb la colla del "Claustre". T'hi podries afegir, però hi ha el problema de la parella que vindrà amb tu. L'altre diumenge, 6 de juny, haig d'anar a fer una xerrada a les Xaverianes, tot el dia. L'altre, dia 13, tenim la trobada de Comunitat, Dilluns de Pasqua, tenim prevista una sortida amb els capellans de Zona (9 barris i St. Andreu). (Bé, és el 7 de juny). I el dia de Corpus (17 juny) hi ha la trobada de les Comunitats Populares... A partir d'aquí ja no tinc res més a l'agenda fins el dia de St. Pere.

No sé, però crec que es podria preveure tres possibilitats;

- 1- Venir en dissabte tarda (29) i aprofitar vespre i part del matí (no crec que sortim excessivament d'hora).
- 2- Venir i integrar-vos a la trobada de les Comunitats Populares (17). La de la Hoac no els hi aconsellaria, doncs aquesta vegada és per fer una revisió de l'any.

3- *Buscar una altra data per venir els tres.*

Josep

Tarragona, 14 Juliol

(1976)

Benvolgut Pep:

Tinc una mandra esgarrifosa a escriure, i més ara, que cau un sol de justícia, i és que tinc mandra per a fer anar el cap; d'ençà un temps, que no em noto gens àgil per a rutilar. Potser és el treball, que acapara tant! Bé, potser aquest impasse m'anirà bé per acabar-me de desempellegar de les bullides de cervell. Tampoc són sanes.

Una d'aquestes bullides que estan caient, em sembla que és el nostre grup. Estava potser massa il·lusionat amb allò de "veniu i veieu com ens estimem", il·lusionat amb la senzillesa de les coses, la senzillesa de la comunicació de la fe i la vida, il·lusionat amb el silenci del monjo; sense tenir en compte, potser, l'aprenentatge i la maduresa humana i cristiana que n'estem lluny encara d'aconseguir. Puc dir-te que mai he pres la iniciativa, sempre esperant que el grup prendriem, tots alhora, iniciatives i projectes de cara a la nostra pròpia "conversió". I ara em trobo, potser, massa buit; he perdut la capacitat de tirar endavant, aquella capacitat "creativa" que dèiem. No em dol pas gens, ni estic ressentit contra ningú. Però espero que ben aviat acabarà l'estancament en que estem, perquè si el poc que tinc per compartir no ho faig, em penso que petaria per algun lloc o altre... Rellegint això, sembla que hi hagin misteris en les paraules, però darrera hi han fets ben eloqüents que ho podrien explicar. Prefereixo deixar-ho, és massa trist reconèixer la nostra pròpia insuficiència inclús en les coses que se'ns demana una certa responsabilitat, perquè el Déu encara el tenim massa lluny, i la pregària a l'Amic ens cau encara ampla, i l'amor en els qui creiem en Ell, no està encara polit perquè conservem massa coses per a nosaltres, perquè si estem en el món dels pobres, no procurem que la pobresa estigui al nostre cor. No estic insatisfet del grup, perquè tinc una gran esperança. De fet, però, l'autocrítica sempre em comporta un malestar. No m'hi sento pas còmode tot i que s'ha d'acceptar per sortir de l'impasse.

Tota la comunitat vàrem sortir un dia de camp i ens fou molt profitós. Ens faltava conèixer-nos, perquè cadascú té el seu llenguatge i la clau del misteri rau una mica en la seva vida. El veure com anem

donant-nos-en compte de la necessitat de viure la fe en comunitat, i alhora veure com això comporta canvis de tarannàs, d'actituds, de manera de prendre's l'Evangelí m'ajuda molt en el que jo pugui donar i l'alegria de rebre el testimoni de tots. I alhora sento també una mena d'angoixa quan veig que hi ha gent que està fent canvis ben radicals. Aleshores em pregunto si no estic embarcant a la gent i jo em quedo al port. La fidelitat als qui tinc més a prop fa que m'ho planteji. I de fons, hi ha la situació del que tinc més primari a mi, el grup.

Estem preparant les vacances. L'Agustí i jo ens anirem amb els franciscans al Pirineu el dia 8 d'agost. El Toni comença el 4 i se'n va a Càdis. El Gus a l'1, i vol anar a acabar un treball de teologia que fa temps que l'arrossega, fins el 5 ó 6. Jo les començo el 7 fins el 5 de setembre... I vosaltres ja ens direu quan vindreu. El 4 ó 5? De lloc ja en tenim. A tot arreu fa calor, però al piset s'hi està força bé.

Dóna records a tota la colla, i a la Pilar, Sra. Pepita, fins aviat eh! Comenci a posar-se les mitges, i no es deixi el banyador!

Una abraçada,

Sisco

Barcelona, 23 juliol 1976

Sisco:

T'escric des del treball, ja que a partir del 18 sol baixar bastant la feina, doncs moltes empreses (clients d'aquí) ja fan vacances.

En primer lloc concretó els dies que pensem estar, la mare i jo, amb vosaltres: si no hi ha cap inconvenient, pensàvem arribar el dia 4, pels volts de la una del migdia. I, llavors, marxariem cap a Montblanc el dia 8, que és quan vosaltres (l'Agustí, tu i franciscans) marxeu al Pirineu.

La teva carta. M'ha recordat, una mica, el to de les que escrivies quan estaves visquent a Reus i ho tenies tot penjat; sense donar els detalls concrets que ho originen, vas expressant tot un estat interior de "tristesa", per acabar, a partir d'aquesta mateixa "tristesa", en uns espècie d'estat contemplatiu.

Cadascú té el seu temperament, i tu, potser, al traslluir el teu, sempre va marcat per un cert to "tristón". I més quan escrius, i més quan hi incideixen unes situacions donades per les persones que tens més a prop. I, encara que sigui marginal, quan ve l'estiu i la calor, més.

M'ha semblat entendre que, quan parles de "grup", et refereixes al "de casa", i, quan parles de "comunitat", et refereixes a la "del dissabte". (Dic això perquè no fos cas que no ho hagués entès bé i, llavors, no lligaria res del que dic). I així m'ha xocat que, en parlar de la sortida de la comunitat dius: "... Ens fou molt profitós. Ens faltava conèixer-nos, perquè cadascú té el seu llenguatge i la clau del misteri rau una mica en la seva vida". M'ha xocat perquè, al llegir-ho, m'havia saltat una línia i em pensava que això ho deies referint-te al "grup". Al veure que no era així he pensat que potser era una pista per entendre't a tu mateix i al grup. Penso que cada nivell de convivència, de compartir, d'amistat, ..., requereix un "nou coneixement" del "llenguatge" i del "misteri" de la vida de cadascú. Fent-ne teoria diria que quan unes persones decideixen "fer un grup" (de convivència o del que sigui), 'parteixen' del "coneixement" anterior que es tenien i que, 'llavors', els hi era suficient. Però "posats ja en grup" resulta que, a més de que aquest fet ja modifica les mateixes persones, et trobes visquent un nou nivell de "coneixement mutu", i, d'aquí, surten inclús "sorpreses" i "perplexitats". I comença una etapa de reajustament a partir d'aquí, és el que passa als "novios" quan es troben "casats".

En la trobada del "Claustre", a Sta. Maria de Montcada, ja vas veure que un dels temes apuntats per a aprofundir era, precisament, el del "mini-convent". Allà, els "solitaris" remarcàvem la importància de viure en grup; però les que ja hi vivien així, remarcaven les dificultats i "moments durs" que suposa, ja que no tothom veu el mateix "contingut" al grup.

Per la meua part, donat que és un tema que m'interessa, partint de la meua experiència personal i de la que he vist en altres, apuntaria els següents punts de cara a això (i ara sí que faig teoria), en relació als "Grups de convivència":

- Si la raó de la convivència és una "tasca" comuna, sol subsistir el grup però no "omple" la persona. Al desaparèixer la tasca es descobreix que no hi havia "altre lligam" (és el cas de moltes Ordes).

- Sol donar-se bastant el cas de que, a més del de convivència, es comparteix un altre grup a nivell d'intimitat també (no "de tasca"). Penso que pot ser bo per salvar de l'"angoixa" quan vius la crisi d'un d'ells (l'angoixa surt quan veus en perill 'l'únic' grup del que et refiaves vitalment).

- Hi han menys dificultats en un grup íntim de "trobada" (setmanal, p.ex.) que de "convivència" (diària). Sobre aquest pesen (i, per tant, s'han de valorar) totes les petites coses que comporta viure sota un mateix sostre; les "feines de la casa", el poder disposar d'ella sense

"molestar" l'altre, etc.

- Encara que tinguis un grup íntim de "trobada", és difícil "convivre" amb altres persones amb les que no hi hagi un mínim de sintonia. Entre "coincidir en tot" (inclús tasca concreta comuna) i "no coincidir en gairebé res", hi deu haver el "vano" de possibilitats amb probabilitat d'èxit.

- És sobre les 'coincidències reals' (no "intencionals", només) sobre les que s'ha de muntar el grup. Vull dir que, a vegades, la "coincidència real" consisteix només en tenir un "cau" físic habitual, i psicològic "per certes ocasions", facilitades aquestes pel "normal parlar" de cada dia de lo que cadascú vol parlar.

- Tot grup (de "trobada" o de "convivència") té un procés i una gran mobilitat de components. Les "cotilles organitzatives" (Reglaments d'Ordes) no arriben a fer parar mai (sí ralentir-la) aquesta mobilitat natural. I és al cap d'alguns anys que veus realment "amb qui t'has quedat al costat". I quin grup, de fet, és el que queda, i amb quin "contingut".

Bé, mira, m'ha anat bé escriure aquests "punts". Així també ja els tinc una mica més formulats per a mi.

Adéu, records a tots. Fins el 4, si Déu vol. La mare no "es comença a posar les mitges", doncs a l'estiu no en sol portar. Val.

Josep

